

Petak, 15. februar 2002.
Uvodna reč optuženog Miloševića

Otvorena sednica
Optuženi je pristupio Sudu
Početak u 9.30 h

SUDIJA MEJ: Izvolite, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Izneo sam dovoljno, ja bih rekao i predovoljno argumenata, protiv one lažne tvrdnje optužbe da smo srpskim izbeglicama iz Republike Srpske i Krajine naseljavali Kosovo i menjali strukturu stanovništva. Potražio sam tačne podatke, koji govore da je na Kosovu ukupno bilo 5.000 izbeglica iz Republike Srpske i Srpske Krajine. To u odnosu na ukupan broj izbeglica u Jugoslaviji, koji se do rata, a posle Dejtona, sa jednog miliona, smanjio na 700 000 iznosi, dakle, u odnosu na taj smanjeni broj od 700 000 izbeglica, manje od 1%, odnosno preciznije 0,7%. A kada se ima u vidu da je teritorija Kosova 10% teritorije zemlje, onda je veoma jasan podatak da je proporcionalno na tom delu teritorije bilo najmanje izbeglica, što je i logično, jer je najmanje njih želelo da ide tamo, a niko nije prisiljavao izbeglice da budu u nekom posebnom mestu, u nekom posebnom gradu. A kada bi se taj podatak stavio u odnos sa brojem stanovništva, onda bi i to 0,7% otišlo nadole i bilo sasvim zanemarljivo. Dakle, cela ta ideja o promeni strukture na tom delu pada, kao što pada i ona o navodnim deportacijama o kojima sam već govorio, ali ću izneti naknadno još neke podatke o tome. Ja mogu da vam kažem da čak ni teroristi nisu očekivali tako teške optužbe, pa je preksinoć kada je tužilac završio ovde sa optužbama o Kosovu, tamo bilo čitavo slavlje među njima. Želim da skrenem pažnju da vi, u stvari, iz Tužilaštva time samo podstičete terorizam, koji još uvek traje. I o tome ću kasnije govoriti.

Ali sada da nastavim. Iseljavanje Albanaca sa Kosova bilo je od strateške važnosti za Klintonovu administraciju, da bi dobili

medijsku podršku, da bi dobili podršku javnog mnjenja, potvrdu i opravdanje za ono što rade. Bombardovanja su bila tako žestoka, da su na Kosovu tada, u to vreme, čak i divlje svinje sa planine Čičevica preplivavale reku i prešle u ravnicu, što se nikad nije događalo pre. A što se tiče stanovništva, hoću da naglasim jedan podatak, da je pred bombama preko 100.000 Srba takođe pobjeglo sa Kosova i taj podatak je zvaničan podatak Međunarodnog komesarijata Crvenog krsta, koji je saopšten u Ženevi. Da ste želeli da vidite celinu na ozbiljan i istinit način, ne biste smeli da preskočite to, jer su to podaci organa koji se bave izbeglicama i verovatno najrelevantniji podaci, na koje ste morali da se oslonite. Pogledajte, uostalom, podatke o srpskim izbeglicama samo u Makedoniji, pa ćete i tu videti kako stvari stoje, a i ti su vam podaci svakako dostupni.

Istovremeno, dakle, sa žestokim bombardovanjem, teroristi UČK su sve Albance koji ne izađu sa Kosova po njihovoj naredbi i po zahtevima NATO-a, lecima i pod stravičnim danonoćnim bombardovanjem, dakle sve Albance koji ne izađu sa Kosova, nazivali izdajnicima, izdajnicima od te ratne koncepcije, koja je trebala da stvori privid bežanja stanovništva pred onim što vi nazivate srpske snage. Prosto tvrdnje Olbrajtove (Albright) o srpskim deportacijama, morale su da dobiju potvrdu. A na makedonskoj granici čekale su stotine kamera, da ispituju svedoke navodnih srpskih nedela i obave taj medijski deo rata. A ta ista teza je jedan od glavnih zadataka, koji treba da obavi i ova lažna optužnica, da ubedi svet da su srpske vlasti i srpske snage vršile deportaciju, što je notorna laž.

Međutim, čak i pred kraj drugog meseca rata, svi ti kombinovani zločini, bombarderski i razarajući, medijski i teroristički, još uvek nisu davali zadovoljavajuće rezultate. Tako je odlučeno da se nastave slati neprekidno nove i nove krvave i ubistvene poruke Albancima, koji moraju odlaziti. Zato je 13. maja 1999. godine, tačno mesec dana od prethodnog masakra i uništavanja albanske kolone izbeglica o kojoj je javnost juče obaveštena, ponovo izvršen masovni zločin. Za jedan od tih zločina, ja ne bih precizno mogao da kažem, ali to ćemo takođe ustanoviti, 13. maja ili 14. aprila, za jedan od tih zločina bombardovanja albanskih kolona mi smo uhvatili i razgovor između pilota i komandnog centra i

emitovali ga na našoj televiziji. Pilot govori o tome da nije vojna kolona, da vidi traktore, da vidi seljake, da vidi civile, a dobija od komandnog centra odgovor da izvrši naređenje i on raketira kolonu. Dakle, 13. maja 1999. godine, na magistralnom putu Prizren (Prizren) – Suva Reka (Suhareke), na raskrsnici kod sela Koriša (Korite), opština Prizren, NATO avijacija je bombardovala kolonu od više stotina, između 500 i 600 albanskih izbeglica, koji su se vraćali svojim kućama u selo Koriša. Dakle, posle dva meseca rata, oni se još uvek vraćaju kućama, iako vi tvrdite kako ih srpske snage isteruju. A u stvari zbog vraćanja kućama, bombarduje ih NATO avijacija. U tom masakru je poginulo više desetina lica. Tada, u prvim izveštajima je poginulo pedesetak, a teško ranjeno i kasnije umrlo još mnogo više lica, ali je to jedan, rekao bih, veoma ilustrativan iako veoma tragičan i drastičan primer patnji ljudi, kako bi opstala šema koju je agresor zadao kao zadatak i objašnjenje za svoje zločine koje je izvršio u Jugoslaviji.

Molim vas da prikazete fotografije ovog zločina na albanske izbeglice 13. maja 1999. godine. Molim vas da prikazujete fotografiju po fotografiju, a ne dve odjednom, jer se vrlo slabo vidi. Ugljenisana tela, ostaci žrtava, traktori prevrnuti. Ovo je poluugljenisano telo pored uništenog traktora. Ostaci ugljenisanih tela žrtava. Ovo su ostaci ugljenisanih tela tri lica u traktorskoj prikolici, gotovo nema ništa od njih da se vidi. Ugljenisani ostaci ispod traktora. Vidite dete, koje je ubijeno. Jedna od deset nastradalih beba iz kolone izbeglica. Takođe nastradalo dete iz kolona izbeglica. Još jedno nastradalo dete. To je jedno od dvadeset šestoro dece, koje je nastradalo prilikom bombardovanja kolone izbeglica, jedno od dvadeset šestoro. Ovo su isto ugljenisana tela žrtava iz kolone. Ugljenisana tela na traktorskoj prikolici. Ovo je poluugljenisano telo. Iste slike, ugljenisani leševi. Ovo je muški leš nastradao prilikom bombardovanja kolone. Telo nastradale bebe iz kolone. Dečak. Dete ponovo. Žena. Ovo je samo teren. Ovo je jedno od dece. Nije mogla da se pošalje stravičnija poruka, verovatno je dosadno tužiocu, vidim da zeva. Nije mogla da se pošalje stravičnija poruka Albancima koji se vraćaju u svoje selo da je to zabranjeno, ko se vraća puca se na njega, on mora da plati glavom neposlušnost, on mora da napusti Kosovo, on mora da opravda

prethodnu pretpostavku da svi beže pred srpskim snagama, a srpske snage su ih spasavale, pomagale, nosile u bolnice, čak i u najelitnije bolnice, čak i u Beograd, a ne po Prištini i drugim gradovima Kosova.

Sada hoću da vam skrenem pažnju da je i dalje u tom besu neuspeha i fijaska napada na Jugoslaviju i upornom isterivanju svoje politike putem zločina, posebna karakteristika nastavljena bombardovanjem stambenih objekata u naseljenim mestima. Na jugu Srbije postoji jedno malo siromašno selo, Surdulica, gde rade vrlo vredni ljudi, poznati po svojoj vrednoći i svojoj dobroti. 27. aprila 1999. godine, to malo mesto Surdulica u kome baš nema nikakvog objekta koji bi mogao da pravda gađanje, u jednoj nelegalnoj agresiji kojom je Povelja Ujedinjenih nacija prekršena, koju nije odobrio Savet bezbednosti, koja je pogazila sve norme međunarodnog prava i sam NATO statut, ta agresija ne može biti opravdana. Ali ovo je poseban zločin. Molim vas da pokažete kako je uništena Surdulica, čitavo jedno mesto na jugu Srbije. U istoriji znamo za po jedan grad, znamo za selo u Češkoj, koje su nacisti uništili, jedino u toku Drugog svetskog rata i ono je ostalo simbol zločina. Ovi novi uništili su toliko mnogo sela da bi svako od njih moglo da bude i za ona nacistička vremena simbol zločina, samo sada umnogostručeno. Ovo su ostaci Surdulice posle bombardovanja. Ovo je, na primer, srušena kuća gde je izvađeno deset tela. To je jedna od slika. U samoj blizini pada projektila. Ovo su pogledi na objekte koji su manje oštećeni, a kao što vidite, potpuno uništeni, praktično, samo što nisu srušeni sa zemljom. I naravno, po stepenu uništenja, vidi se da niko nije mogao preživeti unutra. Ovo su, takođe, srušene kuće u Surdulici. Praktično, samo se vidi tlo, srušenije sa zemljom. Isto to. Ovde se vide ulice, brojevi, i tako dalje, što za moje izlaganje nije u ovom trenutku relevantno, radi se o mestu u celini. Evo kako izgledaju ostaci, kao da ih nije ni bilo. Ovo je deo leševa i tela žrtvi koje su tog prvog dana bile izvučene, jer je dokumentacija iz tog vremena.

28. aprila, takođe, divljački napad na Prizren i Jablanicu, takođe na Kosovu i Metohiji. Molim vas da i to prikazete.

Možda fotografije predstavljaju najbolji komentar koji u stvari i ne traži komentar.

Stari grad Prizren, gde je srušeno pedesetak, kako kaže, kuća uglavnom romske nacionalnosti. Na tom mestu su poginula četvorica, teško povređeno, teško ranjeno preko 20 ljudi. To je 28. april 1999. godine. Ovo je takođe jedan detalj, to je mesto gde su poginuli Zulfiri Dreniš (Zulfiri Drenis), Zulfiri Đula (Zulfiri Đula), Bećir (Becir), Kasandra Zulfiri (Kasandra Zulfiri), Maksim Zulfiri (Maksim Zulfiri). Piše ovde 28. aprila 1999. godine. U Prizrenu je bilo mešano stanovništvo, srpsko, tursko i albansko. U Prizrenu se živelo sasvim normalno i u slozi. Kada sam bio u Prizrenu, svi su mi to govorili, predsednici stranaka i jednih i drugih i trećih, i popovi, i imami, i fratri. To je i bila velika smetnja, taj život u Jugoslaviji. Ovo je iznošenje leša iz ruševina. Ovde vire noge zatrpanog deteta starog tri godine, devojčice. Srušene kuće takođe u Prizrenu. Takođe Prizren. I opet muslimanske kuće. Ovo je bombardovano selo Jablanica 1. maja i potpuno srušeno dvadesetak kuća, oštećeno preko 50 kuća, poginuli ljudi. Ovde su potpuno srušene kuće porodice Murati (Murati), gde su i poginuli njihovi stanovnici 1. maja 1999. godine. Vađenje iz ruševina poginulog Ahmeta Muratija (Ahmet Murati), u selu Jablanica kod Prizrena. Ovo je oštećena džamija, 1. maja u istom bombardovanju. Ovo je bombardovano naselje Kula u Prizrenu, gde je poginulo sedmoro, a teško povređeno petnaest osoba, većinom Albanaca i srušeno je oko 50 kuća, 1. maja 1999. godine. Ovo je mesto udara projektila, itd. Ovo je totalno uništenje kuća domaćinstva Beriša (Berisha), Albanci. Praktično su svi stradali, jer četvoro ih je na mestu ostalo mrtvo, a sedmoro teško ranjeno. Ovde se vidi kako pripadnici vojske, policije i civilne zaštite izvlače povređene iz ruševina kuće porodice Beriša. Ovo je spasavanje povređene žene iz kuće Beriša iz Prizrena 1. maja. Ovo je nastradalo dete, izvučeno iz ruševina, isto 1. maja 1999. godine, u naselju Kula u Prizrenu.

30. aprila, gađana je kuća u centru Beograda, stambena zgrada dakle, nesumnjivo stambena zgrada koja nije mogla ličiti ni na kakvu administrativnu niti bilo kakvu zvaničnu, a 1. maja ponovo sela Vitanovac i Sačevo, blizu Kraljeva. Ja neću davati sliku po sliku, nego ću nekoliko u seriji da dam da bih štedeo vreme. Ovde

ćete u ovom setu videti i bombardovanje Sremske Mitrovice i leš mlade žene, 2. maja bombardovanje Valjeva. Izvolite.

Ovo su srušene kuće u selu Vitanovac kod Kraljeva. To je uništeno celo domaćinstvo. Žače kod Kraljeva. Uništena cela stambena zgrada, u Valjevu 2. maja. Takođe srušena stambena zgrada sa više stanova u Valjevu tog istog datuma. Ovo je stambena zgrada u Beogradu, u stambenoj četvrti. Uostalom, šta komentarisati, kad vidite kako se gađa celo jedno seljačko domaćinstvo u malom selu izabrano za metu kao da se neko vežba ili igra koga će da ubije.

5. maja u 14.30 h, to je otprilike vreme kada se završava radno vreme kod nas, bombardovan je gusto naseljeni deo Novog Sada, takozvana „Detelinara“, veliko naselje. Projektili su pali i pored osnovne škole, između stambenih zgrada i potpuno su uništeni stanovi u svim stambenim zgradama te ulice. Vi ćete videti fotografije iz Novog Sada, koji je inače pretrpeo ogromne štete, svi novosadski mostovi su srušeni, Dunav prekinut, prekinuto snabdevanje vodom, gađali su stambena naselja u Novom Sadu.

7. maja, u periodu od 2.55 h do 4.55 h u dva naleta, znači za vreme noći kad ljudi i deca spavaju, stambeni deo Niša, a onda i industrijski deo Niša. A najteža razaranja pretrpelo je selo Medoševac, u kome su desetine kuća srušene i oštećene. Mnogo je ljudi poginulo i ranjeno. Istog dana u periodu, dakle usred radnog vremena, od 11.30 h do 11.45 h, NATO avijacija je bacila dva kontejnera sa kasetnim bombama, od čega je jedan deo pao na jugoistočni deo grada, gde se nalazi Klinički centar. Kasetne bombe su rasute oko bolnica i ispred klinike za patologiju, dok je drugi kontejner bačen u najuži centar grada, gde se nalazi zgrada Rektorata Univerziteta u Nišu, dom zdravlja, velika centralna gradska pijaca, na kojoj je u to vreme bilo mnogo ljudi. Rekao sam, ginuli su ljudi za pijačnim tezgama, kod niške tvrđave, istorijskog spomenika. Mnogo je ljudi poginulo od dejstva kasetnih bombi. Mi ćemo i taj spisak dostaviti na uvid javnosti. Ja te spiskove iz praktičnih razloga nisam u mogućnosti da ovde čitam.

Molim vas, prikažite ovih nekoliko fotografija koje pokazuju Niš, Medoševac i bombardovanje Novog Sada. Nije bitno kojim ćete redom, jer sam kratko objasnio o čemu se radi i svako će se snaći. Ovo su srušene kuće u Medoševcu. Četrnaest osoba je

poginulo ovde, iako nema mnogo rušenja jer su kasetne bombe obavile svoj posao. Ovde se vide tragovi kasetnih bombi, kasetne bombe ne ruše kuće, ali ubijaju ljude i zabranjeno su oružje. Ovo je leš Ljiljane Spasić u sedmom mesecu trudnoće, na uglu dve ulice u Nišu, koja je poginula u tom bombardovanju, kada su bacane kasetne bombe. Ovo je takođe porušena kuća u Medoševcu, to je jedna od pedesetak porušenih i oštećenih kuća u Medoševcu 7. maja 1999. godine. Ovo je krater velike bombe koja je praktično onesposobila gotovo sve stambene objekte u tom delu Novog Sada 6. maja 1999. godine. Ovde se pominje cifra od oko stotinu stanova, odnosno stotinu porodica je ostalo bez stana, samo u tom, eto, jednom delu. To je deo ulice Đule Molnara i oštećena je osnovna škola, sa stanovima i zatrpanim automobilima.

Terorisanje Novog Sada, i uopšte terorisanje tog dela Srbije, je jedan poseban cilj, jer u tom delu Srbije živi 27 nacionalnosti. Žive složno, nije bilo nikada nekakvih nacionalnih sukoba, ekscesa i njih je zato trebalo uništiti.

7. maja u 23.50 h, gađana je zgrada ambasade Narodne Republike Kine. U toj zgradi kineske ambasade poginuli su i diplomate i novinari, a sve izjave o grešci ili greškama su potpuno neistinite. Prvo su se pravdali greškom, da je tu nekad bila neka vojna zgrada, pa nisu imali ažuran plan, što je bila notorna laž, jer je kineska ambasada na Novom Beogradu izgrađena na potpuno praznom zemljištu više godina pre toga, jedna moderna palata. Drugo, ogroman broj stranih zapadnih diplomata i svih mogućih špijuna je dolazio na prijeme i na razne događaje u kinesku ambasadu, podnosili su izveštaje i o tome šta su dobijali za večeru i kako izgleda nameštaj i šolje za čaj, a nisu znali gde se nalazi kineska ambasada. Uostalom, najveći broj strateških objekata koji je gađan, gađan je na bazi obaveštajnih informacija, samo sve te stotine diplomata, koji su svi davali sve informacije vezane za ciljeve, eto nisu znali gde je kineska ambasada u Beogradu. Potpuno je jasno, pogotovo kada se zna da je taj napad izvršen direktno, čak i bez znanja nekih drugih članova NATO-a, iz Amerike avionima koji se koriste samo za strateške udare na velike daljine, potpuno je jasno da je Klinton želeo da bude zabeležen kao prvi koji je bombardovao kinesku teritoriju bombardujući njenu ambasadu u

Beogradu.

Inače, kada je u Rambujeu (Rambouillet) naš pravni tim, kad su raspravljali o nekom delu dokumenta koji su američki predstavnici ponudili, stavio primedbu da je to profesionalno slabo napisano sa pravne tačke gledišta, dobio je odgovor spontani, pa zato verovatno nekontrolisan, kako možete to da kažete, pa to je pisao isti čovek koji je napisao dokument o autonomiji Tibeta. Nikakvih slučajnosti ovde nema, kao što ih nema ni sa mnogim drugim događajima vezanim za te odnose i samo neko ko ne sme ili neće da vidi, može da poveruje da je reč o nekoj grešci i nečijem neznanju.

Selo Orljane kod Doljevca, ovo uzimam samo kao jedan primer zaista suludog besmisla, gde su gađali seljake na njivama izvan sela. Naime, seljanku, pokazaću vam sliku njive, kukuruza, ništa na slici nema, sem možda u daljini, ako bi neko lupom gledao neki objekat i ubijenu ženu jednostavno u jednoj divljačkoj igri gde su ljudi bili mete.

11.05 h, Murino kod Plava, u opštini Plav u Crnoj Gori, sa više projektila, gađali su dok se stanovništvo sklanjalo u okolna sela i u zbegove i tamo kao i na Kosovu, i tamo kao i svuda gde su padale bombe. Videćete slike iz Murina. Videćete slike i malog Danijela, koji je 16. u Vrbovcu (Urbode) kod Vitine stradao od kasetne bombe. Na ovoj prvoj strani, izgleda kao da je neko pucao na njega iz lovačke puške, tako izranavljen, sa toliko mnogo malih rana, a na drugoj ćete videti da mu je otišla i cela noga, i praktično je pretvoren u invalida.

Zgradu kineske ambasade vam nisam prikazivao, leševe, te su slike obišle svet. Pretpostavljam da to nije manjkavost mog izlaganja i da neće Optužba reći kako nemam dokaze da je bombardovana i kineska ambasada. Ovo je, evo pogledajte ovu njivu, na kojoj nema ništa i evo, ovu ubijenu ženu, seljanku ubijaju na njivi iz aviona. To je znači Doljevac, 11. maj 1999. godine, Jagoda Mladenović poginula je dok je radila na njivi. To je primer bestijalnosti takvog gađanja. Ovo je izgled bombardovanih kuća u Murinu kod Plava u Crnoj Gori. Takođe Murino. To je taj gradić koji je unesrećen.

18. maja 1999. godine gađana je Jasenica kod Valjeva, o čemu takođe ima dovoljno dokaza i fotografija kao i ubijenih, videćete Milku Krunic iz sela Jasenice koja je stradala u svojoj kući, kao i razaranje sela.

21. maja u Somboru 50 kuća, Sombor u Vojvodini, o tome ćete isto tako videti podatke. 21. maja Đakovica na Kosovu i Metohiji. 25. maja Šabac u 13.05 h, 25. maja Novopazarska Banja. 26. maja u 8.30 h selo Radošte (Malesi e Vogel), opština Orahovac i to između železničke pruge i reke Beli Drim. Opet su poginuli Albanci, videćete i leš deteta, Albanke rođene 1988. godine iz sela Radošte kod Orahovca, između ostalog. 26. maja u 23.10 h Ralja, selo na području Beograda, u stvari periferija Beograda, ova se porodica sklonila u svoju vikendicu, u svoju kuću odakle su poreklom. Ova dva deteta, Stefan i Dijana Pavlović ubijeni su dok su spavali u svojoj kući. To ćete takođe videti. Evo dajte ove slike, molim vas. Ja se trudim da napravim po jedan set, da imate u vidu šta sam rekao u vezi s tim.

Ovo je Jasenica kod Valjeva, gde je poginula Milka Krunic, ovo je srušena kuća, to je 18. maj 1999. godine. Ovo je leš o kome govorim. Kuće u Somboru, 21. maja, u Vojvodini. Izgorela kuća i uništena, kako piše, 21. maja u Somboru. Možete dalje. Ovo je u Đakovici, Ibrahim Doši (Ibragim Cosi), Albanac koji je poginuo u svojoj kući, vidite ga na ovoj slici. Ovo je iz Sombora, verovatno se okrene druga strana pre one prethodne, ali svedjedno. Dalje, molim vas. Takođe ulica Svetog Save u Somboru. Dalje. Ovo je u Šapcu, kada je gađan Šabac. Ovo je Novopazarska Banja, tridesetak kuća u Novopazarskoj Banji. Inače u tom novopazarskom kraju žive Srbi i Muslimani, ovo je leš deteta Kastratija (Kastrati) iz sela Radošte, 1988. godine rođenog, dok je čuvao stoku sa drugovima ubijen je od NATO bombi. Možete dalje. To je bombardovanje Ralje, sela kod Beograda u 23.10 h, noću. Ovo su leševi dece, Stefana i Dijane Pavlović, koja su ubijena dok su spavala u pidžamama. Evo kako izgledaju te ruševine. Govori se o Ivanoviću, gde je poginula njegova ćerka Biljana, i tako dalje.

Juče sam vam govorio o uništenju malog rudarskog grada Aleksinca, gde ljudi rade u rudnicima uglja, u jamama, o velikom

zločinu koji je NATO izvršio 5. aprila. 28. maja, dakle, mesec i po dana kasnije, čak nešto više od mesec i po dana u 00.30 h ponovo je izvršen vazdušni napad na Aleksinac i to sa 14 projektila. Sa sedam projektila pogodeno je uže gradsko jezgro Aleksinca, a jedan je pogodio i područje opštine Svrlijig, i ovo je lista svega što je potpuno uništeno. Aleksinac treba pokazati posebno. Izvolite. Zašto Aleksinac na tako divljački način i po drugi put besmisleno je pitanje, jer je uopšte ceo taj rat besmislen i predstavlja zločin. Oni koji dođu da ubiju decu na spavanju, teško da mogu mirno spavati ako su ljudi, ako imaju bilo kakvu moralnu osećajnost.

Prikazane su fotografije Aleksinca

Ovo je leš Biljane Momčilović. Idite tim redom, kako sam vam dao. Ovo je mesto udara projektila gde su ljudi i poginuli i povređeni 28. maja. Već je proleće počelo, ozelenilo je, samo više kuća nema. Dalje idite. Tu su srušene kuće, navodi se ko je sve poginuo, muž, žena, ćerka, teško ranjeni, poginuli, sestre, itd. Ovo je isto žrtva iz Aleksinca, Dušanka Savić, poginula u kući komšije. Ovo su isto žrtve bombardovanja Aleksinca. Takođe srušene kuće u Aleksincu, odakle su isto izvlačeni mrtvi. Ovaj čovek je izvučen iz kuće koju ste videli maločas, Branko Mitrović. Potpuno uništene kuće u Užičkoj ulici u Aleksincu. To se desilo sve 28. maja u Aleksincu. Osamdeset kuća, uglavnom sve u toj Užičkoj i Niškoj ulici. Ovo su srušene kuće u Petrovaradinu, Novi Sad, 29. maja 1999. godine. Ovo je jedna od uništenih kuća u Petrovaradinu, u naselju „Ribnjak“ u Novom Sadu.

29. maja bombardovana je Čumurlija kod Niša. I ovde ćete videti zgarišta i leševe. 29. maja ponovo je bombardovana Čuprija, pri čemu je oštećeno, srušeno preko 100 civilnih objekata. Videćete mesta od udara nekih od projektila. 30. maja bombardovane su porodične kuće i seosko groblje u mestu Drvenik kod Raške. Videćete kuće i groblje i žive i mrtve Srbe, na ovima su samo mrtvi, ali su bombardovani i živi i mrtvi. 31. maja Ripanj, selo kod Beograda. Videćete ponovo ženske leševe. Takođe 31. maja Ripanj, uništene kuće. 31. maja selo Draževac kod Obrenovca, opet nastradale žene.

31. maja izvršen je vrlo težak vazdušni napad na Novi Pazar. To je taj kraj, gde zajedno žive Srbi i Muslimani predominantno i to je izvršen napad na stambeni deo Novog Pazara. U prvom napadu je poginulo 11 ljudi, a ogroman broj teško povređen. Ja ovde nemam podatke o onim koji su kasnije podlegli povredama. Oštećeni su i osnovna škola, dom zdravlja medicinskog centra „Jedinstvo“, veliki broj porodičnih kuća, zgrada autobuske stanice, itd. To je najveći zločin koji se dogodio u Novom Pazaru, od kada Novi Pazar postoji u novoj Jugoslaviji.

8. juna u 00.15 h napadnuto je opet područje Novog Sada i to naselje Šangaj, jer je očigledno iz ovoga, stambena naselja gađana su uvek noću, kad su sigurni da ljudi unutra spavaju i da će biti ubijeni. Možete ovaj set da prikazete.

Prikazane su fotografije

Ovo je Čumurlija, na početku ovog dela, za koji vam dajem fotografije, pomenuo sam da je nastradala žena. Ovo je Ćuprija, bombardovanje 29. maja 1999. godine, stotinu civilnih objekata je uništeno i oštećeno u Ćupriji toga dana, u jednom malom gradu, stotine civilnih objekata. Ovo je mesto udara jednog od projektila, takođe u Ćupriji. Ovo su porušene porodične kuće i seosko groblje u mestu Drvenik kod Raške, 30. maja. Ovde je uništeno i oštećeno 17 grobova na seoskom groblju u Drveniku u Raškoj. Dalje. Ovo je Ripanj, selo kod Beograda, pokazuje se kuća čija je vlasnica u njoj poginula, 31. maja 1999. godine, Slavica Stojiljković, ovde je i njen leš. Ovo je isto u Ripnju, srušena kuća i imena žrtava, izgled kratera u Ripnju, selu kraj Beograda. Ovo je Novi Pazar, to je u blizini autobuske stanice. Na tom mestu koje ste videli, poginulo je 18 ljudi. Ovo su razrušene kuće u Novom Pazaru. Ovde se vidi vađenje nastradalih iz ruševina zgrada. Vidite zgrade, gde je poginuo Đorđe Pantović u svojoj prodavnici. To je žrtva Golub Ratković, rođen 1953. godine. On je iz Novog Pazara. Dragan Simović, rođen 1953. godine, takođe iz Novog Pazara. Miodrag Nikić, rođen 1970. godine. Zvezdana Jajić, rođena 1962. godine, takođe žrtva iz Novog Pazara. Simić iz Novog Pazara. Dete Vladana Simića, Marko Simić, rođen 1997. godine, Novi Pazar. Dejan

Milošević, 1963. godište iz sela Šaronje, Novi Pazar. Ostaci Mirka Roglića, rođenog 1983. godine, takođe žrtve u Novom Pazaru. Ovo su uništene kuće u Novom Pazaru, dana 31. maja. Tu je uništeno oko 40 kuća. Ovo je bliži izgled neke od kuća.

20. maja, pet minuta posle ponoći u Beogradu, odnosno nad Beogradom, izvršen je vazdušni napad na Kliničko-bolnički centar „Dr Dragiša Mišović“. To je veliki kliničko-bolnički centar, spada u najpoznatije u Jugoslaviji. Nalazi se u Beogradu, dakle, u ulici Bulevar mira. Raketirana je Neurološka klinika Kliničko-bolničkog centra. I poginuli su bolesnici, naravno. Ginuli su bolesnici i u odeljenju za intenzivnu negu. U ovom napadu oštećene su sve zgrade u krugu Kliničko-bolničkog centra, uključujući i porodilište, ginekologiju, akušerstvo i dečiju bolnicu za plućne bolesti i tuberkulozu. Ne postoji niko u Jugoslaviji ko ne zna za taj Kliničko-bolnički centar, a inače se nalazi u onom rezidencijalnom delu Beograda, u kome pretežno stanuju gotovo svi predstavnici diplomatskog kora kad je reč o ambasadorima i višim diplomatskim službenicima. Pokazaću vam samo nekoliko slika iz Kliničko-bolničkog centra „Dr Dragiša Mišović“.

Fotografija KBC „Dr Dragiša Mišović“ iz Beograda

Nema smisla ni da nastavljam da komentarišem sve ove fotografije. Ovo su sve pacijenti sa neurološkog odeljenja bolnice. Lež pacijentkinje sa klinike neurologije, Zore Brkić. Slike sve govore. Hajdemo dalje. Ovo je operaciona sala koja je oštećena, takođe. Takođe pacijent klinike za neurologiju koji je poginuo, po imenu Radosav Novaković. Ovo je soba intenzivne nege, odnosno ono što je ostalo od sobe intenzivne nege, u klinici za neurologiju. Idite dalje. Ovo je unutrašnjost centralnog dela razorene klinike za neurologiju i mesto pronalaska tela Branke Bošković i Radosava Novakovića. To su sve žrtve. Idite dalje. Ovo je izgled razorene klinike za neurologiju 20. maja 1999. godine. Ponovo pogled na KBC „Dragiša Mišović“. Ovo je Institut za urologiju i nefrologiju i kakva je bila bolesnička soba posle bombardovanja.

Pomenuo sam vam Surdulicu kao mali grad na jugu Srbije, koji je bombardovan, gde su ljudi ginuli a sravnjena je gotovo sa zemljom. U noći između 30. i 31. maja 1999. godine, ponovo je Surdulica gađana, a ovoga puta gađan je direktno sanatorijum u Surdulici. To je specijalna bolnica za plućne bolesti, sanatorijum u jugoistočnom delu Surdulice. A projektili su pali ne samo na bolnicu za plućne bolesti, već i na paviljon staračkog doma i praktično sve što je bilo u blizini. Gađanje sanatorijuma, ne mogu ni da rangiram više te ratne zločine, vi ste pravници koji se bave tim, verovatno imate neku svoju predstavu, jer su svi ti zločini teški, ali gađanje sanatorijuma punog bolesnika verovatno treba da objasni onaj ko je to uradio i ja se nadam da će i objasniti. Budite ljubazni, pokažite samo ovo, evo smanjio sam broj slika iz sanatorijuma.

Prikazane su fotografije sanatorijuma u Surdulici

Ovo su leševi na terasi zgrade sanatorijuma. Ovo su slike neposredno posle udara, tako da većina ljudi nije ni identifikovana. Glava Dušana Manojlovića, rođenog 1927. godine, pronađena ispred sanatorijuma. Stamen Rangelov iz Surdulice, iz sela Božice, nastradao u prostorijama laboratorije. Leševi izvučeni iz zgrade sanatorijuma, kao što vidite puno dvorište leševa tog jutra. Leševi majke i ćerke Bosiljke i Milene Malobabić, izbeglica iz Karlovca. Ovo su takođe žrtve i to su izbeglice iz Korenice. Takođe žrtve iz Duge Rese. Ovo su leševi poginulih u domu za starce pri sanatorijumu i navode se njihova imena. Oni su iz komšiluka iz Vladičinog Hana iz sela Kalemance, koje je u susedstvu. Ovo je takođe telo žrtve izvučene iz ruševina, Dragić Tapijalo. Ovo je takođe žrtva, žena Bogdanka Janjanin, rođena 1925. godine iz Vrginog Mosta. Slavko Popović. Dve bolnice uzastopno, kao što vidite, Klinički centar „Dragiša Mišović“, pa zatim sanatorijum u Surdulici, u ovom prvom i porodilište, a u ovom drugom i starački dom.

Ja imam mnogo dokumenata o bombardovanju objekata kulture, ali ja ću ovo staviti na uvid javnosti, a i dostaviti vama na dvadeset stranica, ne bih ovde da sad čitam svih tih 20 stranica

dokumenta, ali se oni odnose na uništavanje objekata kulture i u Beogradu, i u Nišu, i u Novom Pazaru, i u Novopazarskoj Banji, na Gučevu, u Novom Sadu, Vrdniku, u Vršcu, na Kopaoniku, u Kuršumliji, u Balencu, u Smajili, u Zablaci, Cvetki, Prilini, Trsteniku, Đuniću, Krčmaru, Pančevu, Gračanici, Dragancu, Kragujevcu, Dečanima, Goraždevcu, Čačku, Valjevu, Kadinjači, Srečkovcu, Buštranju, Vinči, Belom Brdu, Gornjem Nerodimlju, Žitorađi, Smederevu, Paliću, Šapcu, Gazimestanu, Tekerišu, u selima u okolini Kraljeva, u čijoj su blizini takvi kulturni spomenici, Čupriji, Trsniku, Mrsaću. Nabrojao sam samo imena mesta gde je više objekata kulture bombardovano, a pregled sadrži 20 stranica. Sada bih pomenuo i bombardovanje zatvora.

SUDIJA MEJ: Ako prelazite na drugu temu, to bi možda bio pogodan trenutak za pauzu. Gospodine Miloševiću, koliko dugo će vam još trebati?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Ja ne znam tačno. Ja nemam nikakve uslove da se pripremam, niti imam kakvu pomoć, pa nemam predstavu koliko bi to moglo trajati, ali pretpostavljam da sam prešao polovinu, pretpostavljam da jesam, sigurno sam prešao polovinu od onoga što želim sada da kažem.

SUDIJA MEJ: Pa znači da bi trebalo da očekujemo da završite večeras. To bi vam dalo tačno dva dana, što je isto vreme koje je imalo i Tužilaštvo, i čini mi se da je to razumna količina vremena.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Mislim da ne biste mogli da me ograničavate u ovom izlaganju, bez obzira da li je dva dana dobio Tužilac ili nije. Prvo, jučerašnji dan je bio...

SUDIJA MEJ: Odlučićemo koja je razumna količina vremena za vašu izjavu, pošto moramo da imamo u vidu vreme koje zauzima ovo suđenje. Sada ćemo napraviti pauzu do 11.30 h.

(pauza)

SUDIJA MEJ: Nemamo prevod.

prevodilac: Optuženom nije uključen mikrofون.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Molim vas, možete li mi reći vreme koje imam na raspolaganju?

SUDIJA MEJ: Da, osvrnuli smo se na to. Imaćete ostatak dana danas i vreme do prve pauze u ponedeljak. To će biti još dodatnih jedan i po sat, ukupno deset sati.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Znači još jedan i po sat u ponedeljak?

SUDIJA MEJ: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Dobro. Onda ću morati da skratim ono što sam hteo da kažem, uključujući i dokumente, jer oni zahtevaju još mnogo vremena. Voleo bih da pomenem bombardovanje zatvora u Istoku, jer sam čuo kada je čitana optužnica da se navodi da su srpski vojnici bacili ručne granate i da je to način na koji su uništili taj zatvor u Istoku, na Kosovu. Taj zatvor je bombardovan 19. i 21. maja, ali preskočiću te fotografije. Samo ću vam pokazati najneophodnije. Ali u ovoj nesretnoj optužnici kaže se da su srpski policajci koristili ručne granate, a videćete krater napravljen u ojačanom betonu, krater dovoljno veliki da kroz njega prođe čitava kompozicija, i taj krater je kroz ojačani beton. I moći ćete da vidite žrtve. Mnogi zatvorenici su ubijeni, 95 zatvorenika je ubijeno u stvari, a 196 je povređeno. Možete li samo pokazati ova dva papira, ovaj set fotografija, neću pokazivati ostale. I dok to radite, dozvolite da kažem da su tokom agresije bili bombardovani mostovi, „Žeželjev most“ na reci Dunav, u Novom Sadu je ponovo bombardovan, most kod Ostružnice. Pogledajte ovu fotografiju i krater ovde. Tu je projektil direktno udario u zatvor. To je samo jedna fotografija. Molim vas, nastavite do sledeće. I neka niko ne kaže da je šteta i rušenje prouzrokovano ručnom bombom. Ovo je paviljon gde je ubijen veliki broj zatvorenika. Sledeća, molim. Ovo je prolaz, hodnik. Sledeća molim. Ovo su leševi u jednoj od

zatvorskih ćelija. Leševi posle bombardovanja. Možete videti kako to izgleda. Pogledajte ovde. I da li je ta vrsta razaranja mogla biti prouzrokovana običnom ručnom bombom? Pogledajte ova tela ispod krša. Sledeća molim. Ovako je izgledalo bombardovanje.

Bombardovanje mostova se nastavilo. Most kod Ostružnice. Neću vam više pokazivati fotografije. „Sarajevski most“ u Grdeličkoj klisuri. Železnički i most za drumski saobraćaj kod sela Toplice. Možete videti mrtve ljude koji su ubijeni na mostu. Prvog maja, u 13.40 h, na glavnom putu koji ide od Prištine do Niša, kod sela Lužane (Luzane), opština Podujevo, na Kosovu i Metohiji, most na reci Lab takođe je gađan. Oni su pogodili autobus pun putnika, među kojima je bilo dosta žena i dece. Autobus je pogođen direktnim hicem i presečen je napola. A u autobusu, ubijeni na mestu, 39 putnika i 13 povređeno, što znači da je autobus bio prepun. Ostalih 13 su zadobili teške povrede, a neki su im podlegli. To ne mogu da preskočim. Autobus je bio gađan od strane NATO-a, ubijeno je mnogo civila. A već 3. maja, ovo je bilo 1. maja, već 3. maja, kod Savine Vode, između 11.45 h i 13.30 h, projektili i kasetne bombe su korišćene da se gađa regionalni put Peć–Kula–Rožaje. I drugi autobus, ponovo prepun putnika, išao je između Đakovice i Podgorice. Putnici su bili ubijeni, nekoliko ljudi je ranjeno, ali možete da zamislite stanje u kome su bili ranjeni ljudi. Neću vam to pokazivati. Ne želim da potrošim previše vremena. Samo još da pokažem nekoliko karakterističnih fotografija. Imam set fotografija koje pokazuju žrtve. Dva puna autobusa u razmaku od tri dana, ili 1. i 3. maja na Kosovu i Metohiji, koji su gađani od strane NATO-a, svi civili i praktično svi drugi su ubijeni, izmasakrirani. Ukupno preko 100 ljudi. Ovde ih imate. Ne treba da pokazujete fotografije koje su precrtane, jer su te slike slikane iz daljine. Dajte one iz blizine. Ovo je deo autobusa koji je uništen na mostu. Sledeća molim. Sledeća molim. Sledeća molim. Ovo su leševi, ugljenisani leševi razbacani oko pogođenog autobusa, čiji su delovi razbacani oko mosta. Leševi koji još uvek gore. Sledeća molim. Ugljenisana tela. Sledeća molim. Još jednom, ugljenisana tela. Sledeća molim. Razbacani ostaci tela oko puta. Muško telo. Sledeća molim. Ovo je bio konduktar u autobusu. Sledeća molim. I mala devojčica je ubijena. Ova žena je identifikovana. Njeno ime

je Faza Andonović. Sledeća molim. Neidentifikovano telo ovde, ponovo iz autobusa. Sledeća molim. Ovo je putnik vozila u blizini gde su ljudi pobijeni, i putnici u vozilu su takođe poginuli. Kola su se zatekla u blizini. Registarske tablice su iz Peći. Milovan Ceklić, on je poginuo. Sledeća molim. Ovo je njegova kćerka, Milijana je njeno ime. Sledeća molim. To je sve. Železnički most je uništen između Beograda i Bukurešta, blizu Vršca. Neću vam pokazivati više fotografije mostova. Železnički most kod Bogutovca, železnički most na pruzi Kraljevo–Kosovo Polje. Železnički most na pruzi preko reke Ibar, most preko reke Nišave i Velike Morave blizu Mijatovca. Ovde imate na uništenom mostu automobil, koji je pripadao rumunskom Crvenom krstu sa amblemom crvenog krsta na krovu, i na krovu i na haubi vozila. Znači dva Crvena krsta. Zgrada pošte u Užicu. Leševi putnika, koji su se zadesili na putu. Most na reci Lim, ovo je Prijepolje, 11. maja 1999. godine, pa onda još jedan napad, pa nadvožnjak kod Horgoša, na samoj mađarskoj granici, dakle na krajnjem severu, pa most u Kokinom brodu, most u Murinu, most u Vrbasu, nadvožnjak u Visokom kod Kuršumlje, kod Truparske šume, most u Vladičinom Hanu 18. maja, most preko reke Jesenice u Velikoj Plani blizu Beograda, „Čekavički most“ na reci Jablanici, „Đenovački most“ na reci Jablanici. Leševi su pored puta, pored mostova koji su gađani. 30 maja u 13.05 h i u 13.15 h u Varvarinu je gađan most preko Velike Morave na verski praznik, kada se u blizini mosta nalazilo nekoliko hiljada ljudi, a na mostu nekoliko stotina civila, koji su svakome lako bili vidljivi u 13.05 h, u toku tog dana. Ljudi su poginuli, ovde su tela nastradalih, mnogo nastradalih, pogledajte ove leševe. Posle sat vremena od tog udara, ponovo su došli da gađaju, kad su znali da su na mostu spasilačke ekipe, da ukazuju pomoć nastradalima i povređenima, da bi pobili još više ljudi. Među njima je bila i devojčica Sanja Milenković, matematički genije, rođena 1983. godine. Tu je čak i njeno školsko svedočanstvo.

29. maja 1999. godine srušena je i zgrada Televizije Novi Sad, koja je potpuno uništena. Neću da dajem snimke pošto ste mi skratili vreme.

Između 1. i 2. maja bombardovano je postrojenje za snabdevanje vodom, bez koga je ostao veći deo grada Prištine, odnosno bez vode je tada ostao najveći deo grada Prištine. Onda je bombardovana sva infrastruktura, objekti elektroenergetike na Termoelektrani „Nikola Tesla“ u Obrenovcu, bombardovana je fabrika „Cer“ Čačak, nemam vremena da pokazujem slike potpunog rušenja, to je jedno od najvećih preduzeća u Srbiji i od njega živi najveći broj građana Čačka. „Prva iskra“ Barič kod Beograda je bombardovana. Rudarsko-topionički bazen Bor, jedini veliki proizvođač bakra u Evropi, bombardovan. Kompleks fabrika „Krušika“ u Valjevu, 18. maja ponovo, ovde su fabrike koje su srušene i srušene sa zemljom. „Vinarska Morava“ u Gnjilanu. To je 19. maja. Tu su i leševi Šabije Čijana (Sabije Cijana), na primer, iz Binačke Morave, Ademi Dževata (Ademi Xhevata) iz Gnjilana, itd. Preduzeće „Mladost“ u Gnjilanu, ponovo leševi i muški i ženski, čak više ženskih. „Borovo Boreli“, Sombor 21. maja. Termoelektrana „Veliki Crljeni“ kod Lazarevca, slike neću prikazivati. Termoelektrana Urbica i u Obrenovcu, slike takođe neću prikazivati. Elektropostrojenje „Elektroistoka“ u Nišu. Trafostanica Novi Sad, „Rimski šančevi“, to je čitavo polje kao nekoliko fudbalskih igrališta, odakle se snabdeva veliki deo Vojvodine. Elektropostrojenja na Bežanijskoj kosi, ključna za snabdevanje Beograda. Kad u Beogradu nestane struje, onda nema ni vode, onda nema ni grejanja, onda nema ničega što pogoni na struju pokreću. Ponovo centri za snabdevanje vodom u Somboru. Sve su to objekti, od bolnica, porodilišta, vodoinstalacija, putničkih autobusa, vozova, zaštićeni Ženevskom konvencijom, protokolima i svim drugim normama međunarodnog prava, odnosno njihovo uništavanje predstavlja ratni zločin. Zločini genocida i zločini protiv čovečnosti. Sva skladišta nafte su bombardovana i uništavana, veći deo je napravio pravu ekološku katastrofu. Neuporedivo je veća šteta nastala u ekološkom pogledu, mada su to ogromne materijalne štete.

Ja sam izložio uglavnom i veoma restriktivno i na brzinu, tok uništavanja civilnih objekata u NATO agresiji na Jugoslaviju, u kojoj su počinjeni svi ti zločini koje sam pomenuo. Ja se sada pitam o kakvom vi sudu možete govoriti, ako odbijate da sudite za sve ove zločine koje su izvršili lideri i vlade i vojske NATO-pakta, koje

sam nabrojao, citirao, na teritoriji Jugoslavije, a zovete se Sud za ratne zločine na teritoriji Jugoslavije. Čak ni u toj Rezoluciji Saveta bezbednosti kojom ste vi formirani, koju je on doneo doduše nenadležno, ali čak ni u toj Rezoluciji od zločina na teritoriji Jugoslavije nisu izuzeti ni Amerikanci, ni Nemci, ni Francuzi ni svi drugi i nigde nije zapisano da je to za suđenje za zločine u Jugoslaviji, samo one koje vi budete ustanovili da su izvršili Srbi. Vi ste, dakle, sami svoju nadležnost tumačili tako da sve izvršioce zločina izuzmete od odgovornosti, pa da sudite samo onima koji su se branili od napadača u svojoj kući, a odbijate da smatrate odgovornim te napadače, stvarne zločince. Pri tom, neprestano ponavljate da je suđenje strani koja se branila pošteno suđenje. Tim svojim stavom, vi ste sami sebe definisali kao eksponente strane koja je izvršila zločine, i kao učesnike u zločinu nad stranom koja se branila na svojoj suverenoj teritoriji. Pri tome, opet tvrdite da ne sudite ni Jugoslaviji ni Srbiji, već samo meni, a već sam vam naveo niz argumenata koje ste sami ovde izneli, da sudite svima. Meni kažete da sam odgovoran po nekakvoj komandnoj odgovornosti, koja u stvari nigde ne postoji ni u jednom pravu, to znači da su oružane snage Jugoslavije kojima sam komandovao izvršile zločin braneći svoju zemlju uz podršku celog naroda, znači sudite dakle državi, narodu zbog odbrane od napadača. Uz to, istovremeno, ovde ste suočeni sa očiglednim falsifikatima. Videli ste, na primer, juče sve što je bilo na kaseti, a videli ste da se tužilac drži, na primer, Vokerovih (Walker) laži koje su demantovane, a pošto tužilac zna istinu, jer videli ste i izjavu šefa forenzičkih eksperata iz Finske, Rante (Ranta), koja je ovde rekla, odnosno videli smo da je dostavila izveštaj tužiocu, znači da namerno skriva istinu i montira lažnu optužnicu. I ne samo to. Tužilac je u toku ova dva dana prikazao snimke iz nekog logora u Bosni i Hercegovini koji su inače poznati, ali lažni. S obzirom da je on prikazao te snimke, ja imam kasetu koja pokazuje kako je u funkciji antisrpske propagande ta laž napravljena i montirana. Ja time ne ulazim u pitanja zatvora u Bosni, jer o tome ne znam ništa, ali ulazim u pitanje upotrebe lažnih TV izveštaja u falsifikovanju srpske krivice. Ja bih tu kasetu pustio kada bih imao vremena, ali ću proceniti da li će mi ostati vremena da pustim i tu kasetu, pa ćete onda videti da se i ovde radi o snimcima koje

smo videli uz izjavu tužioca o montiranim i lažnim snimcima, koji su obišli čitav svet da bi srpski narod bio satanizovan. Jer tu se radi o jednoj engleskoj nazovinovinarki koja je došla u jedan prihvatni centar za izbeglice koje su bile slobodne, koje su mogle da idu do susednih sela, kupuju hranu i svojom voljom došli su tu da se sklone od ratnih razaranja. Onda je ona ušla u skladište toga centra koje je ograđeno žicom za kokošarnike sa samo par redova bodljikave žice na vrhu, jer se čuvalo skladište, pa iz tog skladišta snimala je unutra i razgovarala sa zatvorenicima, da prikaže kako su oni iza bodljikave žice i sve se vidi na toj kaseti. Uostalom, to je u javnosti pokretano i ja ću pustiti traku, ako mi vreme bude dozvolilo, a ako mi vreme ne bude dozvolilo, dostaviću kasetu javnosti, pa neka se oni upoznaju sa ostalim falsifikatima.

Da ne govorim o Račku (Racak) i ovim falsifikatima o izbeglicama na Kosovu i Metohiji kojima smo naseljavali Kosovo i Metohiju, a videli ste da nije bilo dela Jugoslavije gde je bilo izbeglica proporcionalno, zanemarljiv broj, ispod 1%, nula koma nešto procenata, itd. Da ne nabrajam sve te falsifikate.

Ja pitam javnost da li tužilac, kad zna da je nešto falsifikovano i montirano u optužnici, može dalje da obavlja svoj posao. Vi gospodine Mej, svakako znate za presude Vrhovnog suda Engleske o obustavljanju postupaka kada tužilac ne vodi revnosno slučaj, a svakako vam je poznata doktrina o zloupotrebi postupka. Koliko neistina smo ovde na licu mesta učinili očiglednim. O nepristrasnosti i pravičnosti koje propisuju Ujedinjene nacije kada je reč o funkciji tužioca da i ne govorimo, jer su te kategorije udaljene milionima svetlosnih godina. Govorim samo o falsifikatima. Vi, naravno, znate i za presude o zloupotrebi postupka, ako se ne organizuje saslušanje povodom *habeas corpusa*. Ja se čudim da, na primer, kod *habeas corpusa* čak ni prijatelji Suda nisu reagovali, a dužnost im je u opisu odluke, kojom ste ih vi sami imenovali, da se žale. Pa i oni kao ugledni pravnici znaju kolika je težina tih pravnih činjenica.

Zato ja ovde, pošto govorim javnosti, pozivam profesionalni deo javnosti, da reaguje prema svojoj profesionalnoj savesti. Pravnik nema pravo da čuti pred ovako drastičnim primerima zloupotrebe postupka i kršenja prava. Ja od vas očekujem da se

izjasnite o postupcima tužioca, a posebno falsifikatima koji se čine pred licem javnosti.

A inače, što se tiče ovih lažnih optužbi i mojih argumenata, pre svega, što se tiče istine pred svetskom javnošću, ja ću veoma koristiti svoje pravo da zahtevam i ispitam svedoke koji su direktni akteri ovih događaja. S obzirom na sve okolnosti, s obzirom na mirovni proces, s obzirom na odluke, s obzirom na politiku i realizaciju te politike, a posebno s obzirom na zločine zahtevaću da ovde pristupe svedoci i da mi se omogući da ih ispitam i Klintona (Clinton), i Olbrajtovu (Albright), i Kinkela (Kinkel), i Kola (Kohl), i Dinija (Dini), i Volebeka (Vollebaek), i Kofija Anana (Kofi Annan), Šarpinga (Sharping), i Dola (Dole), i američki tim na pregovorima u Dejtonu (Dayton), i državnike prisutne na potpisivanju sporazuma u Parizu. Dakle, sve osim Blera (Blair) i Šredera (Schroeder) s kojima nisam razgovarao, s kojima sam lično razgovarao, s kojima sam imao lične kontakte, naravno oficijelne, i s kojima sam imao razmatranje pitanja o kojima je reč i koji su povezani sa svim ovim. Spisak stranih svedoka predaću preko svojih saradnika kada ga budem konačno sačinio, a spisak domaćih svedoka formiraću i predati onda kada tužilac bude završio sve svoje radnje.

Prema ovome kako ste vi u Tužilaštvu konstruisali ovu lažnu optužnicu, ispada da je politički cilj najbitniji element dela za koje vi optužujete. Pa prema tome, pored izjašnjavanja uzroka i posledica zločina počinjenih nad mojom zemljom i mojim narodom, biće važno da se razjasni i odgovor na pitanje kako to da sam ja imao opštu podršku, na primer, 1995, 1997. i 1998. godine i sada posle čitave jedne decenije postajem predmet optužbi ni manje ni više nego za genocid 1991, 1992, 1993. godine i ne znam već sve kada, ali svakako pre toga, a i na mnoge druge političke i materijalne okolnosti od kojih ću još na neke da ukažem sada, a na neke kasnije.

Sada ću da govorim o zločinima genocida na Kosovu izvršenim posle dolaska bezbednosne misije KFOR i civilne UNMIK misije Ujedinjenih nacija, odnosno posle 10. juna 1999. godine. Tu su počinjeni veliki zločini protiv čovečnosti, zločin genocida i drugi ratni zločini, a tu su i dokazi o neposrednoj saradnji u izvršavanju tih zločina između okupacionih trupa, u šta su one prerasle kao

zaštitne snage Ujedinjenih nacija, i terorističke OVK organizacije koja je nastavila da hara, pljačka, ubija, kolje, pali i uništava sve što nije albansko na Kosovu, pa uključujući i deo Albanaca.

Rezolucijom Saveta bezbednosti 1244 iz 1999. godine, misija bezbednosnog prisustva KFOR-a obavezna je da obezbedi mir i sigurnost za sve stanovnike Kosova. Činjenice pokazuju, nažalost, da KFOR nije izvršio svoju obavezu. Pored toga, države koje preko svojih vojnih kontingenata u KFOR-u vrše faktičku kontrolu pojedinih sektora na Kosmetu, po tom osnovu dužne su da obezbede osnovnu zaštitu etničkim i verskim zajednicama, koju predviđa Konvencija o sprečavanju i kažnjavanju zločina genocida i drugim opšteprihvaćenim međunarodnim ugovorima. One, izuzev malo časnih učesnica, to nisu učinile. Umesto mira i bezbednosti, rezultat njihovog prisustva je 3.000 ubijenih Srba pretežno i drugih nealbanskih, a i nekih albanskih građana, 2.500 otetih, od kojih se o 1.300 ništa ne zna i za koje njihove porodice strepe da su ubijeni, najvećim delom Srba. Zgarišta više desetina hiljada kuća, pre svega srpskih kuća i nasilno oduzeta privatna i društvena imovina, kriminal i proterivanje više od 360.000 Srba i nealbanskog stanovništva, pod zaštitom Ujedinjenih nacija, 360.000 uključujući, na primer, i 10.000 Hrvata iz Janjeva i Vitine, gde su oni pretežno živeli, a onda srušene crkve i srpske svetinje. Mi smo gledali bezbroj puta na CNN-u, ja to ne kritikujem, ali smo bezbroj puta gledali kako ruše Talibani statuu Bude u Avganistanu, što je nesumnjiv vandalizam, a pod zaštitom Ujedinjenih nacija u prisustvu njihovih trupa srušeno je 107 crkava na Kosovu i Metohiji, nijednu nisam video, a da ne govorim o medijskoj upotrebi, kako se onaj tamo događaj upotrebljavao. Ali na to ću doći kasnije.

Teroristički i najteži kriminalni akti, izvršeni od strane albanskih terorista, događali su se uz blagonaklonost KFOR-a, pa do danas gotovo da nema otkrivenih učinilaca najtežih krivičnih dela nad Srbima i nealbanskim etničkim grupama. U pojedinim slučajevima, kao na primer u Ugljarima (Uglare), KFOR je mesecima skrivao masakrirana tela Srba, saučestvujući tako u zločinima ili je, kao na primer, rušenjem repetitora na Mokroj Gori, direktno vršio kriminalne akte. Svi zločini od 10. juna izvršeni su u prisustvu snaga Ujedinjenih nacija. Kakva je tu odgovornost i da li na njih pri-

menjujete ista pravila, da su znali ili su morali znati šta čine? Koga će neko da ubedi, da neko ne zna ono što se dešava 100 metara od njegove baze, ali i na to ću doći kasnije.

Gotovo nijedna odredba Rezolucije 1244 Saveta bezbednosti nije sprovedena. Broj ubijenih Srba se svakim danom povećava, zločin i dalje traje. Prekjuče su bacane bombe u jednom selu u Kosovskoj Kamenici (Kamenice), imam zabeleženo gde, pa ću vam reći kad dotle dođem. To potvrđuje da zločin još nije prekinut, a danas je februar 2002. godine. Oni su tamo od 10. juna 1999. godine.

Paljevine, pljačka, teror, odošenje imovine u Albaniju nastavlja se i umesto da zaštiti granice, KFOR je dozvolio da na Kosmet dođe nekoliko stotina hiljada državljana Albanije i Albanaica iz Makedonije. Posle svega, sasvim je jasno da je cilj, ja moram da govorim sporije zbog prevodilaca, a opet imam kratko vreme, pokušaću da napravim neku ravnotežu između toga. Posle svega, sasvim je jadro da je cilj agresije NATO-a na SR Jugoslaviju, ostvarivanje strateških ciljeva pojedinih država, koji nemaju veze za zaštitom ljudskih prava, već se ostvaruju na račun upravo najtežeg kršenja ljudskih prava. Ove države su formirale, finansirale, koordinirale i podržavale i danas podržavaju albanske terorističke grupe, a počele su i pre 1998. godine, kako bi stvorile razlog za agresiju i umesto da popune Verifikacionu misiju OEBS-a na Kosmetu, ustanovljenu na osnovu Sporazuma Jugoslavije i OEBS-a od 16. aprila do punog broja od 2.000 posmatrača. To je bila najveća verifikaciona misija koja je trebala da uticajem na predstavnike kosovskih albanskih partija u Rambujeu i Kleberu (Clabere), omogući postizanje razumnog dogovora o autonomiji. Juče sam vam govorio u čemu je jedina razlika bila, u tome što smo mi insistirali da bude zastupljen princip ravnopravnosti građana i princip ravnopravnosti nacionalnih zajednica, što je čini mi se i poznato u čitavom svetu, najbolje rešenje za takvu nacionalnu strukturu. Za vreme agresije, oni su tokom sukoba Vojske Jugoslavije sa terorističkim grupama vojno intervenisali u tim sukobima na strani terorističkih grupa, bombardujući jedinice Vojske Jugoslavije. Oni su ove terorističke grupe promovisali u neakve nove snage reda na Kosmetu i konačno ne preduzimaju ništa da spreče i te iste grupe u vršenju

novih zločina. Ja neću da čitam dalje podatke o ubijenim, ali sam rekao da ih je 3.000, ni spisak i podatke o onima nad kojima je izvršeno fizičko nasilje, ranjavanje, povređivanje, premlaćivanje takođe pod zaštitom Ujedinjenih nacija, ni spisak otetih. Rekao sam da od 2.500 za 1.300 se još ništa ne zna o njihovoj sudbini, jer u stvari na Kosovu su uzurpirana prava Ujedinjenih nacija od strane ovih snaga, isto kao što je od strane tih snaga i tih sila uzurpirana organizacija Ujedinjenih nacija za formiranje ovog suda.

Neću da govorim o dva miliona uništenih knjiga svetskih i srpskih pisaca, o 10.000 ikona i drugih sakralnih predmeta, koji su uništeni na Kosovu, o čitavim fabrikama prenetim u Albaniju i bačenim u staro gvožđe, uostalom i da su hteli da rade, to bi istu sudbinu doživelo, o između 250.000 i 300.000 građana, državljana Albanije i Makedonije, Albanaca, sve to u prisustvu 50.000 naoružane vojske i policije. Mi smo imali mir i red na Kosovu, a imali smo tamo u vreme najvećih terorističkih aktivnosti 1998. godine i to su proveravali i verifikatori i Holbrukova (Holbrooke) misija kada smo povećali broj policije zbog terorizma, taj je broj izašao na 10.024 pripadnika. Sa 10.000 policajaca ništa od ovih zločina nije počinjeno, a sa 50.000 UN trupa događaju se najteži zločini.

Dakle, zločin nad Srbima nije prekinut, a poslednji događaj, ovde imam podatak za koji znam, to je prekjuče, 13. februara, kada su bačene bombe na Srbe u selu Koloteč (Kolatec) u Kosovskoj Kamenici. Već 12. juna, znači podatak sledeći dan od preuzimanja odgovornosti za bezbednost, kako piše u Rezoluciji svih građana Kosova i Metohije, počelo je otvaranje vatre iz automatskog oružja na radnike površinskog kopa Belačevac. 12. juna, albanski teroristi su napali na sela Dojnice (Dojnice) i Novo Selo (Novoselle) u opštini Prizren. 13. juna su napali na srpske kuće u Starom Kačaniku (Kacanik i Vjeter), istog dana su otvorili vatru na pripadnike policije koji su se nalazili u selu Ljubiš (Ljubis), opština Orahovac i selu Studenčane (Studencani), opština Suva Reka. 13. juna u selima Gotovuša (Getovushe) i Drajkovce (Drajkoc), u opštini Štrpce, otvorili su vatru iz automatskog oružja i minobacača na meštane ovog sela. 14. juna u selu Zaskoc (Zaskoc), u opštini Uroševac, pucali su na kolonu izbeglica. Ja ću

samo kratko o tome da govorim, da bih štedeo svoje vreme koje ste mi skratili, ali se nadam da ću izneti sve one momente koji su dovoljni da se ilustruje šta se događa pod zaštitom Ujedinjenih nacija na Kosovu i Metohiji. 15. juna u Uroševcu, nasilno su upali u fabrike i druge javne institucije. 17. juna u Prištini su izvršili oružani napad na izbeglički kamp. 20. juna sa teritorije Albanije napali su pogranična sela u opštini Dragaš (Dragas). Inače Dragaš i taj deo, tu žive Muslimani, Goranci. Ali Albanci teroristi ne trpe nikoga ko nije Albanac. 28. juna u selu Miloševe (Miloseve), opština Priština, opet oružani napad na srpske kuće, uključujući i bacanje bombi i rafale iz vatrenog oružja. U junu i julu 1999. godine, na području opština Gnjilane (Gnilane) i Kosovske Kamenice, već sada formirane velike formacije OVK, sa po oko 1.000 terorista koji su došli iz Albanije, svakodnevno su iz automatskog oružja i minobacača i ručnih bacača, otvarali vatru, svakodnevno u toku juna i jula, na srpska sela Ranilug (Ranllug), Pasjane (Pasjan), Odevce (Hodefc), Rajanovce (Rajnoc) i Bosce (Bosce), kako bi ubrzali iseljavanje nealbanskog stanovništva i sve to permanentno, iz dana u dan, u prisustvu trupa Ujedinjenih nacija. 13. jula u selu Mogila (Mogille) su bombama, minobacačima i molotovljevim koktelima napali srpske kuće, ne mogu da čitam podatke jer mi oduzima vreme, ali ću reći prilikom napada na kuću Bocića, na primer, šest članova njegovog domaćinstva su vezali, zaključali u kuću, a zatim kuću zapalili molotovljevim koktelom. 14. jula naterali su radnike u Prilepnici (Prilepnice), sve izbacili s radnih mesta. 14. jula su bacili bombu na srpske kuće u Gnjilanu. 15. jula u Uroševcu, minirali su kafanu „Srbija“. 18. jula, na području Vitine, izvršili su teroristički napad i bacali ručne bombe i pucali iz vatrenog oružja na celu izbegličku kolonu Srba, a bar je kolone morao KFOR zaštititi, bar kolone koje su se kretale da izađu, napuste Kosovo.

25. jula albanski teroristi su iz minobacača granatirali selo Vrbovac (Urbode), opština Vitina, u kome žive isključivo Srbi.

Preskočiću mnoge tačke. 10. avgusta, u Kosovskoj Mitrovici su iz južnog dela ispalili dva projektila na severni deo grada, u kojem živi srpsko stanovništvo i tom prilikom pogodili su zgrade i pokušali da uđu i tek tada, posle tog nasilja, KFOR ih je zausta-

vio da ne uđu, da bi se izbeglo veće krvoproliće, jer se videlo da neće moći lako da uđu.

26. avgusta u selu Poneš (Pones), opština Gnjilane, ponovo napad iz automatskog oružja na građane, na Srbe dok su na njivi obavljali poljske radove.

Preskočiću zbog vremena mnogo toga. 16. septembra u Lipljanu, bacali su ručne bombe na kuće srpskih porodica u neposrednoj blizini komande KFOR-a. 22. septembra, u selu Kmetovce (Kmetofc) u Gnjilanu, izvršili su napad iz automatskog oružja na vozilo kojim su se kretali i ubili oca i sina koji su bili u vozilu. 25. septembra u selu Svinjare (Frasheri i Madh) upali su albanski teroristi i njihov komandant, pucali po selu rafalima. Kada su građani to prijavili KFOR-u, koji je inače to morao da čuje, jer kada se puca, čuje se, njihova patrola umesto hapšenja, omogućila je teroristima da odu. 25. septembra, rafalna vatra na selo Pasjane (Pasjan), opština Gnjilane. Na poziv građana pripadnici KFOR-a su sutradan reagovali i okrivili Srbina Milorada Krstića da je on otvorio vatru i izvršili pretres njegove kuće, izgovarajući se da tragaju za oružjem iz koga je pucano.

Ovde su ubistva izvršena, pucanje na putnička vozila u kojima su Srbi, bacanje bombi, kamenovanje, na primer grupe od 154 srpska građanina, dana 27. oktobra 1999. godine u Đakovici, među kojima je bilo žena i dece. 28. novembra, u Gnjilanu, dve grupe od po 1.000 ekstremista u ulici Stojana Trajića, gde žive isključivo srpske porodice, demolirale su 50 srpskih kuća. Gnjilane je za kosovske pojmove veliki grad i tamo ima komanda KFOR-a. Demolirano je 50 kuća u njihovom prisustvu. 29. jula 1999. godine, u Donjoj Dubnici (Dumnice e Ulet), na 100 metara od administrativne granice Autonomne pokrajine Kosova i Metohije, pucali su i ubili građanina Dejana Đorđevića. 22. jula u Prizrenu, napali su Muslimane, kada su KFOR-ovci došli na lice mesta, nisu mogli da im garantuju bezbednost pa su morali da napuste Prizren. A oni su im zapalili kuću, oduzeli vozilo, toj muslimanskoj porodici, novac, itd. 28. jula motkama i sekirama iz vozila izvukli su Džafera Selimovskog i Skendera Arifa (Skender Arifa), Mehmeta Ruždija (Mehmeti Ruzdi), Albance i Muslimane dakle, pretukli, opljačkali. 15. avgusta, oružani napad na selo Đum (Dzum), opština Prizren,

naseljeno Albancima rimokatoličke veroispovesti, koji su tog dana slavili verski praznik. Posle ovih napada meštani sela Đum su se masovno iselili.

Krajem septembra 1999. godine, maskirani albanski teroristi upali su u kuću Šemse Mucevića, takođe Muslimana, možete po imenu zaključiti. Pretukli njega i suprugu i opljačkali.

U septembru 1999. godine, otvorili su vatru na radnju Salija i Ahmeta Sarda, takođe Muslimana.

Sredinom oktobra 1999. godine, meštanima sela Letnice (Letnice) i Šašovci (Shashare) u opštini Vitina, hrvatske nacionalnosti, zapretili su da će ih poubijati ako se ne isele u roku od deset dana. Posle toga preostalih 300 građana u tom selu, Hrvata, pod vođstvom sveštenika rimokatoličke crkve Nikole Dučkića, odlučilo je da se iseli sa područja Kosova i Metohije.

1. i 2. novembra, u Gnjilanu, bacili su pet bombi na stanove i kuće nealbanskog stanovništva, Muslimana, sve Muslimana. 3. decembra u selu Orašje, opština Peć, ušli su u deo sela gde žive pripadnici romske nacionalne manjine, sve ih pretukli i njihove kuće zapalili.

20. decembra, u selu Dobrčane (Miresh) u Gnjilanu, pod stalnom pretnjom, isterane su sve romske porodice. Sredinom decembra 1999. godine, takođe u Gnjilanu, u ulici Preševo, bacili su četiri bombe na romske kuće, iselili ih početkom decembra u Dragaš (Dragash), odakle su takođe iseljavali i Muslimane.

Zbog moje poprilične izolacije, ja nemam mogućnosti da pribavim i mnoge druge podatke, ali za očiglednu saradnju u zajedničkom zločinu KFOR-a i albanskih terorista, nadam se da je ovo dovoljno uz ono što ću sada dodati, a što verovatno takođe ne znate. Skrećem pažnju javnosti i na te podatke, koji pokazuju da nije bilo albanskim teroristima baš lako da isteraju 360.000 ljudi i šta su sve još morali da učine u svom divljačkom i zločinačkom ponašanju, uz dopuštenje KFOR-a i policije Ujedinjenih nacija UNMIK-a.

I ne znam zaista da li u javnosti koja ovo sluša može neko da poveruje da na toj maloj površini Kosova 50.000 trupa ne zna, niti može da zna, za sve ovo što se događalo.

Pročitacu vam samo drastične slučajeve, gde je izvršen zločin pljački, paljevina i ubistava, ne bi li ih isterali. Da su ih na najkulturniji način isterali, to bi bio zločin, da je 1% toga učinjeno u vreme naše vlasti, to bi bio zločin o kome bi zvonio ceo svet. Ovo se događa pred očima 50.000 trupa Ujedinjenih nacija i misije Ujedinjenih nacija na Kosovu i Metohiji. To ceo svet treba da zna.

Između 12. i 17. juna u selu Orlane (Orllan), u Podujevu, opljačkali su, zapalili kuću i sve ekonomske objekte seljaka. 19. juna upali su u naselje Sunčani breg, zapalili stanove u nekoliko blokova. U selu Sliovu (Sleovo), opljačkali i zapalili srpske kuće i stanovništvo primorali da se iseli. Zapalili su gotovo sve srpske kuće na području opština Istok i Vučitrn, kažem na području četiri opštine, gotovo sve srpske kuće, ne govorim o pojedinačnim primerima.

Dana 20. juna, u naselju Goleš (Goles), opština Lipljan, obili su, opljačkali i zapalili sve srpske kuće. Dana 22. juna, u selu Orlović (Shkabaj), opština Priština, albanski teroristi su zapalili sve srpske kuće i meštane oterali iz sela u prisustvu Ujedinjenih nacija, pod okriljem Ujedinjenih nacija.

22. juna u selima Nedakovac (Nedakofc), Nevoljani (Novoline) i Vrnica (Vrnice), opština Vučitrn, opljačkali su i zapalili sve srpske kuće u prisustvu zaštitnih snaga Ujedinjenih nacija.

24. juna u selu Žegare (Zegare), opština Gnjilane, spalili su sve srpske kuće. Tokom juna i početkom jula 1999. godine, opljačkali su i zapalili sve kuće, vlasništvo Srba, u prizrenskim naseljima Dušanovo i Potkaljaj u prisustvu Ujedinjenih nacija.

28. juna, u Obiliću (Kopiliq), naselje Subotić, zapaljena je i kuća Kerima Abazija (Qerim Abazi), člana privremenog Izvršnog veća i predsednika Demokratske partije Egipćana.

Pod okriljem Ujedinjenih nacija, početkom juna 1999. godine, zapaljene su 22 kuće u selu Koretin (Koretin) kod Kosovske Kamenice, i mnogo kuća u selima Leštane (Leshtan) i Donja Šipashnica (Shipashnice e Ulet). Albanski teroristi su u tom trenutku i u tom periodu, koji sam pomenuo, sa ovog područja proterali celokupno stanovništvo drugih etničkih zajednica, Muslimane, Turke, Rome, Egipćane, Hrvate, sve.

3. jula, u selu Miloševo (Miloshevo) u opštini Priština, veliki broj kuća od ukupno 100, koliko ih je bilo, 50 srpskih porodica isterano je na licu mesta i primorano da se isele. Preskočiću sve pojedinačne slučajeve. 11. jula u selu Štrmac u Kosovskoj Mitrovici, tri srpske kuće, 12. jula, četiri srpske kuće u selu Gornji Livoć (Livok i Eperm), nekad se smanji broj, jer su prethodno zapalili one prethodne.

14. jula na području opštine Kosovska Mitrovica, sedam srpskih kuća pod okriljem Ujedinjenih nacija, 15. jula, na području Kosovske Mitrovice zapalili, prethodno uvek i opljačkaju, 35 kuća. 16. jula, na području opštine Kosovska Mitrovica, takođe, opljačkali i zapalili 62 srpske kuće. Petnaestog rekao sam vam 36, šesnaestog 62, Kosovska Mitrovica je jedan od najvećih gradova na Kosovu i Metohiji, uz veliko prisustvo KFOR-a. Da li neko može da kaže da nije video ili nije znao da se opljačka, zapali 100 srpskih kuća, za dva dana i da niko ne reaguje?

16. jula, u opštini Vučitrn, 8 kuća, 17. jula u selima Ljubižde (Lubizhde) i Muževine (Muzhevine) zapalili su sve srpske kuće i 20 romskih kuća u selu Sinaje (Sinaje). 19. jula, zapalili su 7 srpskih kuća na području Kosovske Mitrovice i Vučitrna pod okriljem Ujedinjenih nacija. 21. jula, dvanaest kuća u opštini Kosovska Mitrovica i Vučitrn. Neću da čitam imena porodica. 21. jula u opštini Vučitrn, zapalili su kuće u selu Taradža (Taraxhe), opet neću da čitam spisak jer imam ograničeno vreme. 22. jula, takođe pod okriljem Ujedinjenih nacija, u opštini Kosovska Mitrovica 26 kuća. Samo u Mitrovici da sabirate i to da sabirate samo ovo što sam ovde govorio pred kamerama i javnošću, videli biste šta se u jednom gradu moglo dogoditi pod okriljem Ujedinjenih nacija. 23. jula, zapalili su celo srpsko selo Klobukar (Kllobukar) u opštini Kosovska Kamenica.

Na području opštine Vitina u selima Zijača (Zijace), Trpeza (Terpeze), Požaranje (Pozharan), Novo Selo (Novoselle), Grmovo (Germove), Drobeš (Drobesh), Kabaš (Kabash) i Binač (Binaq) sa mešovitim sastavom stanovnika, zapaljene su sve srpske kuće.

28. jula došlo je do saznanja da su albanski teroristi potpuno spalili sela Rudnik (Runik) i Donji Štrmac u opštini Srbica, u selu Suvo Grlo (Suhogerlle) zapaljene su kuće koje su i opljačkane.

Dana 28. jula, u Prizrenu, zapalili su šest kuća pod okriljem Ujedinjenih nacija, u bivšem starom Prizrenu, gde su živele tri nacionalnosti kroz sve ove vekove. Pripadnici albanskih bandi na području Uroševca opljačkali su sve stanove nealbanskog stanovništva, a posle toga 80% porodičnih kuća su zapalili. Pod okriljem Ujedinjenih nacija, početkom avgusta 1999. godine, u selu Mužičane (Muzeqine), opština Štimlje, opljačkali su i zapalili sve srpske kuće. Tokom jula i u prvoj polovini avgusta u Gnjilanu, opljačkali su i zapalili bezbroj ovde popisanih kuća, koje ne mogu da čitam zbog vremena, ali sve ćete podatke dobiti i vi i javnost.

4. avgusta u Kosovu Polju, u ulici Braće Jankovića br. 26, teroristi su zapalili kuće Đorđa, Slavka, Gorana i Dragana Lakušića. U nameri da zaštiti svoju porodicu i imovinu, Goran Lakušić se suprotstavio teroristima, nakon čega su ga predstavnici KFOR-a uhapsili i sproveli u zatvor u Gnjilane. Vrlo prepoznatljiv metod, brani svoju kuću, mora da bude kriv, KFOR ga tera u zatvor. Važi univerzalno.

Tokom avgusta 1999. godine, u Ajvaliji (Ajvalija), opština Priština, opljačkano je i zapaljeno pod okriljem Ujedinjenih nacija 12 kuća. 30. avgusta, u selu Krpimej (Kerpimeh) i Lauša (Llaushe), opština Podujevo, opljačkali su i zatim zapalili sve srpske kuće.

Preskačem tamo gde su zapalili i opljačkali po pet, po šest, po sedam kuća, ali ne mogu da preskočim gde su zapalili sve kuće i cela sela pod okriljem Ujedinjenih nacija, za koje ovaj sud smatra da nije odgovoran, iako je to teritorija nekadašnje Jugoslavije.

31. avgusta, sve kuće u selu Kabaš (Kabash), opština Vitina. Pored toga, u prisustvu KFOR-a albanski teroristi bacili su bombu na lokal, a kad se vlasnik srpske nacionalnosti suprotstavio, pripadnici KFOR-a su ga zajedno sa njegovom tri sina uhapsili i odveli u selo Trstenik (Trestenik) gde su ih držali nedelju dana.

Preskočiću sve podatke o ogromnom broju prisilnog iseljavanja, jer su naročito u gradskim sredinama, naročito u Prištini, ljude pljačkali i izbacivali iz stanova, da bi se u njih uselili, tako da one što im je trebalo da se u njih usele nisu palili, nego zadržali za sebe. Ima karakterističan primer u Prištini, u naselju Sunčani breg, tu su elitni stanovi u Prištini, u bloku dva, albanski teroristi su iz stana izbacili pet srpskih porodica, kojima je KFOR prethodne noći

pretresao stanove i oduzeo oružje, da ne bi mogli da se suprotstave, a onda su ovima rekli: „Njih smo razoružali, možete slobodno da se uselite u te stanove.“ Bezbrojne pljačke, bezbroj nasilnih otimanja, useljavanja.

11, 12, 14, 16, 19, 20, 21. i 22. jula, u Prištini, u Mitrovici, Vučitrnu i Gnjilanu, masovno su pljačkani i izbacivani Srbi iz kuća, u koje su se useljavali Albanci. Spiskovi, koji nisu još konačni, biće dostavljeni i javnosti i vama. Beskrajn broj ubistava, pljački i isterivanja. Do sada su zapalili, opljačkali i bespravno oduzeli preko 50.000 srpskih kuća i stanova pod okriljem Ujedinjenih nacija, KFOR-a i UNMIK-a.

Diverzije ću da preskočim, rušenje pruge Kosovo Polje – Kosovska Mitrovica, požar u zgradi TV Prištine, da ne bi Srbi došli na radna mesta, ja sam imao ovde fotografija, nemam vremena da ih prikazujem, jer mi je važnije da nešto kažem nego prikažem, ali evo, na primer, samo ove dve pustite, gde u prisustvu KFOR-a gore srpske kuće, gde u prisustvu KFOR-a gore srpska sela. Evo, te dve, a ove neka moji saradnici podele sredstvima javnog informisanja, pa pošto nemam prilike da ih ovde prikažem, jer mi za to nije omogućeno vreme, neka ih prikažu oni koji budu imali petlje da prikazuju zločine nad Srbima.

Prikazane su fotografije

Ovo gori srpsko selo, a ovo, evo vidite, gore srpske kuće u prisustvu KFOR-a. Ja zbog vremena ne mogu posebno da govorim detaljno o uništavanju srpskih crkava, ali od dolaska misije KFOR-a, crkva je obično velika građevina, obično nije neko malo zrnice koje je neprimetno i nevidljivo, nalazi se na najistaknutijem mestu u selu ili gradu, uvek se vidi sa po nekoliko kilometara, pa je nemoguće da KFOR i UNMIK nisu zapazili sva razaranja. Umesto mog objašnjenja, ja ću vam pokloniti knjigu koju je izdala Srpska pravoslavna crkva, u kojoj je 107 srpskih crkava uništeno i srušeno pod okriljem Ujedinjenih nacija. Crkva je čak, pored svakog imena crkve stavila i zastavu države u čijoj je zoni odgovornosti crkva srušena. Mnoge crkve su iz XIII i XIV veka, veliko su kulturno blago. Možda nema u Evropi teritorije, tako male, na kojoj je tako mnogo

hrišćanskih crkava, preko 1.400 ih je bilo Kosovu i Metohiji, uključujući i sedišta srpskog patrijarha i Pečku patrijaršiju. Neću da čitam imena crkava, ali ćete videti kako izgledaju ruševine, imao sam tu i fotografije koje su prikazivale kako su crkve izgledale pre i kako sad vidite gomile kamenja na njima. Ali ako neko može svetskoj javnosti da objasni, da slučajno u prisustvu 50.000 međunarodnih snaga, može neko da sruši 107 crkava za ovo kratko vreme i uništi mnoge od njih, koje su deo svetske kulturne baštine, to izlazi iz moći razuma i razumevanja bilo kog normalnog čoveka. Zato sam i rekao, pa kad taj CNN zna da pusti hiljadu puta, ja sam gledao bar 50 puta u raznim emisijama, miniranje Bude u Avganistanu, da bi pokazao o kakvim se divljacima radi, neka odgovori o kakvim se divljacima ovde radi i da li je nešto od toga, bar na približan način objasnio. A verovatno i tužilac, koji se podsmeva bici na Kosovu i Vidovdanu, može da pročita i da vidi o čemu se ovde radi, da je bitka na Kosovu bila i za Srbiju i za Evropu, pre sad već 613, 614 godina. No, iz ovog celog pregleda vidi se da se radi o produženom zločinu, koji i danas traje i radi se o zločinačkom udruživanju sila koje su izvršile agresiju na Jugoslaviju sa teroristima, ubicama, palikućama i narko mafijom kosovskih Albanaca, koji danas pored Srba ubijaju i Albance. Možda vi nemate te podatke, niti vas to interesuje, uostalom, ali taj isti ubica Hašim Tači (Hashim Thaqi), čiji je nadimak, koji mu nisu dali Srbi nego njegovi prijatelji, „zmija“ zato što je trovao svoje neprijatelje, taj isti ubica Hašim Tači i saradnik NATO-a i Klarka (Clark), ne zna se ni koliko je do sada ubio Rugovinih (Rugova) saradnika, a ubio bi i Rugovu za vreme rata, da ga nije čuvala naša policija, ali naša ga je policija čuvala i njega i devet članova njegove porodice i na zidu njegove kuće ubila je atentator koji je pokušao sa prigušenim oružjem da preskoči zid, a ja sam mu spasao život i njemu i njegovoj devetočlanjoj porodici, uključujući jednu bebu, za koju su naši policajci kupovali pelene, jer sam ga poslao u Italiju. Pozvao sam Lamberta Dinija (Lamberto Dini) na telefon i zamolio ga da pošalje avion usred rata i poslao Rugovu i njegovu porodicu u Italiju, kako Hašim Tači ne bi uspeo u svojim namerama. Dok su, naravno, zna se već šta, o tome pisale vaše novine, a već da ne govorim o drugim kleveta-

ma, koje se uostalom ne razlikuju od ovih, iz ove optužnice.

Dakle, instrumentalizacija kriminalaca i terorista u funkciji destabilizacije Jugoslavije, a zatim agresije na moju zemlju, jasno se može videti u svim fazama u 1998. i 1999. godini, kada je konačno izvršena agresija, kao i nastavak ovog koordiniranog izvršenja zločina, koji traje sve do današnjih dana. Koordinirano izvršenje zločina, zamoliću da se samo ova slika, samo je, molim vas, uveličajte koliko možete, pustite. Na njoj su stegli i ukrstili jedni drugima ruke Vesli Klark i Hašim Tači i Agim Čeku (Agim Ceku), ubice i kriminalci, ona simbolizuje savezništvo organizacije kojom komanduje Klark, sa albanskim teroristima na terenu, savezništvo čija je posledica sve ovo što sam vam pročitao.

Prikazana je fotografija

Možete li da uveličate malo? Ali prepoznatljivi su, evo ga Tači, Klark, Agim Čeku, Majkl Džekson (Michael Jackson), koji je izjavio u leto 1999. godine da je UČK razoružana, što mu je bila obaveza, a onda ta razoružana UČK je nastavila da puca i ubija. Evo, to vam je, tu sliku ću da uveličam, jer ovde ne mogu da imam bolju, ova je iz jedne knjige izvađena, iz malih novina, ali ima ih i u boji, jer ona simbolizuje ono što predstavlja udruženi zločin.

Sve do 1998. godine, dakle punih deset godina od vremena kada se Srbija optužuje za preuzimanje državnih ingerencija na svojoj sopstvenoj teritoriji, na Kosovu i Metohiji je bilo mirno. Za tih deset godina, gotovo nigde nije bilo ni ubistava, ni paljevina, ni otmica i ni ko nije bio u zatvoru iz političkih razloga. Slobodno su radile čak i albanske separatističke partije, sve albanske novine su slobodno izlazile, a imali su dvadesetak listova, koji su se mogli kupiti na svakom čošku, i još jednom kažem, nikad nijedan primerak nije zabranjen, nijedan primerak, nijedne novine. Albanski jezik je uz srpski jezik ravnopravno bio službeni jezik u pokrajini. Dokumenti su izdavani na dva jezika, i na albanskom i na srpskom. Za svu albansku decu koja su išla u državne škole, školovanje je bilo na albanskom jeziku. Sve oznake na putevima, javnim objektima, bile su i na srpskom i na albanskom. Tamo gde su živeli Turci, i na turskom itd. I Turci su imali svoj list, ali ovde se ne govori o

Turcima, Turci su žrtva albanskih terorista podjednako kao i Srbi na Kosovu. Albanci sa Kosova, kao i svi drugi građani Jugoslavije, slobodno su putovali po svetu, bez ikakvih ograničenja, uključujući i sve njihove lidere koji su slobodno, a da se nikome nikada ništa nije desilo, mogli usred Beograda da drže konferenciju za štampu, a zatim da pređu preko ulice u hotel na ručak, iako su prethodno sve moguće grubosti izgovorili na račun države, bez ikakvih sankcija i čak bez ikakvih kritika. Nije bilo nikakve represije i sve je bilo dozvoljeno osim nasilja.

Posle Dejtona, na celom prostoru nekadašnje Jugoslavije počelo je smirivanje i ja sam ovde u jednoj prilici pomenuo da je po mojoj oceni nervoza i okidač za juriš na destabilizaciju Jugoslavije počeo posle Samita zemalja jugoistočne Evrope na Kritu (Crete), jer je taj samit otvorio put saradnji i nesumnjivo ukazao da će mirnim putem biti rešeni svi problemi na Balkanu i da se pred nama otvara perspektiva uspešne ekonomske, kulturne i svake druge saradnje. Na toj konferenciji ja sam imao razgovore i pojedinačne sa svim šefovima država i vlada, a među njima i sa albanskim premijerom Fatosom Nanoom (Fatos Nano). Mi smo se dogovorili da se potpuno normalizuju odnosi, da ukinemo vize, da otvorimo granice, da razvijemo trgovinu, saobraćaj, turizam. On je sam govorio i pred kamerama, rekao je sve to, naravno, što je snimljeno ali je, nažalost, rekao da je Kosovo unutrašnji problem Jugoslavije. To je poslužilo kao okidač. Par meseci posle toga, dobio sam unezvereno pitanje Kinkela i Vedrina (Vedrine), koji su strašno zabrinuti za situaciju na Kosovu. Bio sam veoma iznenađen, nije bilo nikakve situacije na Kosovu. Naprotiv, mi smo već razgovarali o tome da se vraćaju u redovne škole. Bio je sporazum, koji smo potpisali Rugova i ja, tražiću ovde Vićenca Palju (Vincenzo Palia) iz Vatikana, koji je pomagao taj sporazum, da do njega dođe, išle su stvari putem mira, putem razumevanja, rešavanja i bez ikakvog nasilja. Međutim, nemačka tajna služba, manje se zna o tome, Kinkel je poznat kao ministar inostranih poslova u celom svetu, ali je manje poznat kao šef nemačke tajne službe, a tu je funkciju obavljao pre toga. Za onoga ko to ne zna, treba da zna. Nemačka tajna služba je pokupila na brzinu kriminalce iz čitave Evrope, gurnula ih na Kosovo, to neće ni on poreći, ne bojte

se, jer suviše ljudi to dobro zna, poslala ih na Kosovo da počnu da ubijaju. Tada su eksplodirale terorističke aktivnosti. Vi ćete videti kako je to izgledalo, ali pre nego što pređem na to, pročitacu vam samo nekoliko citata Nemca, dakle ne Srbina nego Nemca, Jirgena Elcegera (Jurgen Elzeger), pisca knjige „Ratni zločin“, citiram: „Smrtonosne laži nemačke vlade i njene žrtve u kosovskom konfliktu.“ Samo kraće izvode. Elceger kaže: „Obrazac svih ratova koji su se desili u bivšoj SFRJ bio je istovetan.“ To sam vam i ja juče rekao. Glavni ratni piroman, potpaljivač ratova u Jugoslaviji, bila je Nemačka, a Amerikanci su požar gasili benzinom. Upravo su Nemci forsirali priznavanje nezavisnosti Slovenije i Hrvatske 1991. godine, što nije nikakva tajna. Miteran (Mitterrand) se gorko šalio da je pod nemačkim pritiskom pristao da Evropska unija prizna Sloveniju i Hrvatsku prevremeno. Protivno volji njenog NATO partnera, Nemci su naoružavali Hrvatsku sve do 1994. godine, za osvajanje u Bosni i Hercegovini i Krajini, čak i ratnim avionima tipa MIG, koji su sačinjavali vojnu ostavštinu bivšeg DDR-a. Nemci su bili ti koji su tadašnjeg glavnog kuma OVK, UČK, Bukošija (Bukoshi) pomogli još početkom 1990-ih, kada su mu slali svoje instruktore iz redova BND-a, to je nemačka tajna služba. Kada su odobrili sakupljanje novca na teritoriji Nemačke, u višemilionskom iznosu i to su radili dok je SAD sve do marta, aprila 1998. godine OVK tretirao kao terorističku organizaciju. U trenutku kada su se promenile snage, uz nemačku finansijsku pomoć, postala je realan faktor moći koji je mogao da menja geografsku kartu regiona, SAD iz korena menjaju svoju politiku preuzimajući vođstvo. Nakon što se Hrvatska uz Nemačku pomoć uspešno pripremala i naoružavala za napad na Krajinu, Pentagon (Pentagon) je alarmirao, preuzimajući odjednom čitavu operaciju na sebe. Tako je bilo i sa OVK. Inače, jučerašnji „Vašington tajms“ (Washington Times) piše, ima jedna izjava Dejvida Kina (David Keen), predsednika Asocijacije američkih konzervativaca, koji tvrdi da je Klinton bio umešan u operaciju „Oluja“ kada su isterani Srbi iz Hrvatske i da je to uradila američka administracija. O tome je pisao i „Observer“ (Observer), doduše, a o tome postoje i mnogi drugi dokazi, čak je i Holbruk bio neoprezan da napiše u svojoj knjizi. Da nastavim sa citatom Elcegera: „Tako je bilo i sa OVK. Nakon što je ona uz podršku Irana i Nemač-

ke u leto došla u situaciju da osvoji trećinu Kosova, a Amerikanci ubacuju svoje ljude među albanske teroriste. U čitavom nizu krvavih događaja među samim albanskim teroristima SAD uspeavaju da na prelazu iz 1998. u 1999. godinu preusmere uticaj u vrhovima OVK." Ne stižu me prevodioci, imam utisak. „Tako je uz njihovu pomoć već februara 1999. godine pobedila Tačijeva frakcija." A što se Amerike tiče, već dovoljno rano, kaže Elceger, citiram: „Već dovoljno rano, postoji jedan albanski lobi u američkoj spoljnoj politici, okupljen oko senatora Dola, koji je još tada kolaborirao sa OVK, dok je istovremeno američka vlada govorila o jednoj terorističkoj organizaciji. Tako je bilo svojevremeno i u Nemačkoj, u vreme dok je savezni kancelar bio Vili Brant (Willie Brandt). BND, nemačka tajna služba je davala podršku njenom jugoslovenskom partneru u progonu ustaških terorista, dok je istovremeno, kako on kaže, bavarsko krilo BND-a, pod patronatom Štrausa (Strauss), iste te ustaše protežirao konspirirajući još u to vreme protiv SFRJ." Elceger kaže...

SUDIJA MEJ: Molim vas da pronađete pogodan trenutak, negde oko 1.00 h, za pauzu. Da li je možda sada pogodan trenutak ili želite još kratko nastaviti?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Ako je sada vreme da se zaustavimo, možemo se zaustaviti. Pretpostavljam da nastavljamo za sat i po.

SUDIJA MEJ: Da, u 14.30 h. Molim ustanite.

(pauza)

PRIJATELJ SUDA KEJ: Časni Sude, pre nego što optuženi nastavi sa svojom uvodnom reči pred ovim sudom, mi želimo da pokrenemo jednu stvar, u njegovo ime, a to je pitanje dužine vremena koje mu je dodeljeno, jer jasno je da se on smatra oštećenim i to je pomenuo nekoliko puta tokom svog uvodnog izlaganja. Mi molimo Veće, iako je određeno da rok bude do prve pauze u ponedeljak ujutro, da ipak razmotri u kakvoj situaciji je optuženi, na kraju današnjeg zasedanja i da mu se dozvoli da on nastavi sa svojim

izlaganjem tokom ponedjeljka, pre nego što se donese odluka do kada on mora da završi svoje uvodno izlaganje. To je očigledno važno pitanje za njega u iznošenju odbrane. Treba uzeti u obzir da njemu ne pomaže tim i ta činjenica svakako utiče na dužinu vremena koje mu je potrebno da bi se obratio Veću.

SUDIJA MEJ: Koliko vremena vi sugerišete da on treba da ima na raspolaganju?

PRIJATELJ SUDA KEJ: Mislim da...

SUDIJA MEJ: Konačno?

PRIJATELJ SUDA KEJ: Nije reč o konačnom vremenu. Mislim da optuženi to ne traži, on samo traži da mu se dozvoli da on ukaže na ključne stvari, da bude u mogućnosti da to učini.

(sudsko Veće se savetuje)

SUDIJA MEJ: U ponedjeljak ćemo to ponovo razmotriti.

PRIJATELJ SUDA KEJ: Hvala lepo.

SUDIJA MEJ: Izvolite, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Šta onda treba da smatram, koliko vremena mi je dato na raspolaganje?

SUDIJA MEJ: Videćemo kako ćete napredovati, trudite se da završite do vremena koje smo vam sugerisali, ali videćemo kako ćete napredovati.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Dalje u ovom intervjuu Elcegera, rekao sam da je to pisac knjige „Ratni zločini – smrtonosne laži nemačke vlade i njene žrtve u kosovskom konfliktu“, on kaže: „Sam Kinkel je u februaru 1998. izjavio je da je savezna vlada Nemačke“, pa ga citira, „u protekloj godini Albaniju podržala sa finansijskom

pomoći od okruglo milijardu maraka". Nijedna zemlja nije po glavi stanovnika dobila toliku pomoć za razvoj. Izvor je „FAZ“ od 9. februara 1998. godine. A čudno je bilo i osnivanje jedne mešovite albansko-nemačke vojne trupe, koja je krajem 1996. godine, kao deo nemačkog IFOR-a jedno vreme bila stacionirana u Zadru. Inače, poznato je, to ne citiram sada njega, poznato je da je Vili Vimer (Willie Wimmer), poslanik CDU u saveznom parlamentu Nemačke, rekao krajem marta: „Još nikada pojedinci nisu tako puno i temeljno lagali, kao što je to bio slučaj u vreme kosovskog rata, zbog toga su ljudi ginuli.“ A čak i po pisanju „Špigla“ (Spiegel) medijsku histeriju u Saveznoj Republici Nemačkoj forsirao je BND, odnosno nemačka tajna služba. Elceger kaže, dalje upitan u vezi sa Fišerovim (Fischer) tajnim planom podele Makedonije i Savezne Republike Jugoslavije kako izgleda taj plan: „Krajem marta, nemački ministar spoljnih poslova izjavljuje da je albansko pitanje otvoreno.“ To je njegov citat. Ova formulacija je repriza iz horor kabineta svetske istorije. „Nemačko pitanje je otvoreno“, ponavljali su decenijama svi oni koji su pozivali na bitke zbog toga što im na srcu nisu ležale reforme u bivšem DDR-u. Nemačko pitanje je tako dugo otvoreno, dok je „Branderburška kapija“ zatvorena bila je parola koja je zahtevala brisanje DDR-a i koja je dovela do tzv. ujedinjenja Nemaca. Da li sada prema tome pretilo brisanje Makedonije i ujedinjenje Albanaca, dakle jedne velike Albanije, nakon što je upravo Fišer albanski revanšizam načinio potpuno prirodnim. Samo notorni optimisti mogu da se umire jednom dodatnom rečenicom ministra spoljnih poslova, koja glasi „Nasilnu promenu granica međunarodna zajednica neće dozvoliti“. Međutim, ako preciznije analiziramo ovu rečenicu, videćemo da Fišer ne odbija reviziju granica, već samo upotrebu sile. Šta ako se revizija granica ne realizuje kroz manifestaciju sile, već upravo kroz pretnju silom, kao što je bio slučaj 1938. godine sa Čehoslovačkom, nakon Minhenskog sporazuma. Sam Fišer Albancima preporučuje Kolove metode. Opet njegov citat: „Međunarodna zajednica nalazi se na Kosovu i Balkanu, kako bi pokazala da se albansko pitanje prema uzoru nemačkog pitanja u 1990. godini, ne može rešavati bez sporazuma i dozvole suseda. Međutim, sigurno će ostati nezaboravno Pragu i Varšavi, koji su u potpunosti bili isključeni na pregovorima

4 : 2, a kako su Nemci jedan Pariz i London povukli za nos tom prilikom, može se pročitati u „Memoarima“ Margaret Tačer (Margaret Thatcher), kao i Miteranovog savetnika Žaka Atelija (Jacques Attelier)“. U svakom slučaju, ono što Fišer preporučuje Albancima nemačkim uzorom iz 1990. godine nije ništa drugo do brisanje jedne suverene države. U Skoplju bi ovo odgovornim političarima trebalo da zaledi krv u žilama. Otprilike nedelju dana pre toga, makedonski premijer Ljupčo Georgijevski održao je govor naciji i tom prilikom otvoreno rekao da Makedonci ne mogu da zatvaraju oči pred činjenicom da upravo zapadna demokratija stvara nove talibane u Evropi i da niko u Makedoniji ne može da bude ubeđen kako američka i nemačka vlada ne poznaju šefove bandi. Međutim, nije samo Makedonija u opasnosti. Već 30. marta, Fišer u Bundestagu otvoreno kaže da se, pa ga citira, „mora razmišljati o jednom opštem rešenju za Balkan, jer problem Bosne i Hercegovine još nije bio rešen, niti Crne Gore, Preševske doline“, to je u stvari jug Srbije u južnoj Srbiji i Makedoniji. Ovo pominjem zato što je povezano sa istorijskim činjenicama na koje ću vam ukazati.

U stvaranju Velike Albanije, vidimo da je Makedonija na redu, a kao sledeće dolaze Crna Gore i Sandžak, a docnije čak i Grčka.

SUDIJA MEJ: Molim vas, možete li usporiti, gospodine Miloševiću?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Svi oni nalaze se na planskoj listi albanskih terorista, i ako je već jednom stvar funkcionisala uz NATO pomoć, zašto onda ne bi funkcionisala još češće? To što govori Elceger, samo potvrđuje da je Nemačka posle ujedinjenja, pogotovo na pitanjima Jugoslavije, ubrzano nastavila upravo tamo gde je zaustavljena porazom u Drugom svetskom ratu, a tada je u Drugom svetskom ratu stvorena velika Albanija, kao nacističko-fašistička tvorevina, što nadam se niko ne može da ospori. Treba podsetiti upravo one koji su se nekada borili protiv nacizma i fašizma na istorijsku činjenicu. Od 1939. godine, trajala je veoma dugo organizovana aktivnost fašističke Italije uperena prema Grčkoj i Jugoslaviji. Italija je, kao što je poznato, izvršila okupaci-

ju i aneksiju Albanije 7. aprila 1939. godine. Ministar spoljnih poslova Italije Čano (Ciana) je već u julu 1939. godine dao instrukcije albanskim emigrantima za akciju u Epiru (Eperis) i na Kosovu i Metohiji. On je često ponavljao da je kosovsko-albanski iredentizam nož uperen u kičmu Jugoslavije. Iste godine, u Rimu je otvoren biro za organizovanje albanskog iredentističkog pokreta. U Albaniji je stvorena albanska fašistička stranka, a prilikom posete Tirani, ministar obećava brzo ostvarenje projekta Velike Albanije. Već početkom 1940. godine, sekretar albanske fašističke stranke izjavio je u Skadru (Scadar) da će Italija uskoro anektirati krajeve Jugoslavije i Grčke naseljene Albancima. U Tirani je iste godine formiran novi kosovski komitet. Sa početkom Drugog svetskog rata i nešto kasnije, napadom fašističkih sila na Jugoslaviju, predvođenih Nemačkom i Italijom, započelo je krvavo ostvarenje projekta Velike Albanije. Veći deo Kosova osim podujevskog, vučitrnskog i kosovsko-mitrovačkog sreza i cela Metohija pripojeni su fašističkoj Velikoj Albaniji. Delovi Gnjilana, uroševačkog sreza severno od Pasjana, Kačanik, Vitina i Sirovačka župa, pripojeni su novostvorenoj Velikoj Bugarskoj. Oblasti zapadne Makedonije sa Tetovom, Gostivarom, Debrom, Kičevom, Strugom i Svetim Naumom, takođe su pripali Velikoj Albaniji. Bečkim sporazumom iz aprila 1941. godine, utvrđena je demarkaciona linija između Velike Bugarske i Velike Albanije. Predsednik marionetske vlade Albanije, održao je 30. maja 1941. godine, u Kraljevskoj italijanskoj akademiji, predavanje o prirodnim i istorijskim korenima Velike Albanije. On je u junu 1942. godine posetio Kosovo i Metohiju i na sastanku sa albanskim prvacima javno govorio da treba nastojati da se srpski živalj na Kosovu što pre smeni, sve starosedeoce Srbe oglasiti kolonistima i kao takve preko albanskih i italijanskih vlasti poslati u koncentracione logore u Albaniju, naseljenike Srbe treba ubijati. To je istorijska građa koju citiram. Pokazalo se još jednom da u velikom albanskom nacionalnom programu nema mesta ni za jedan drugi narod osim albanskog. To ste, uostalom, mogli videti iz realnosti koju sam opisao, koja se sada događa na Kosovu i Metohiji. Za četiri godine okupacione vlasti učinjeno je veoma mnogo na ostvarenju velikoalbanskog projekta na Kosovu i

Metohiji. Lokalni Albanci uz pomoć svojih sunarodnika iz Albanije, pod zaštitom okupacionih sila, počinili su masovne zločine nad Srbima. U evropskoj javnosti nisu poznate razmere ovih zločina, ali prema podacima američkih specijalnih službi „office of strategic service“, Albanci su od aprila 1941. do avgusta 1942. godine pobili oko 10.000 Srba. Sa okupacijom ovih oblasti od strane Italije započeto je ne samo etničko čišćenje već i sistematsko sprovođenje velikoalbanskog političkog i kulturnog programa, u svim sferama života. Neznatan broj srpske dece koja su pogađala škole pod italijanskom okupacijom, bio je prinuđen da uči na albanskom jeziku. Tako je bilo i sa decom u zapadnoj Makedoniji. Došlo je do masovnog proterivanja Srba sa Kosova i Metohije i do naseljavanja više desetina hiljada Albanaca iz Albanije. Neki istoričari smatraju da taj broj iznosi oko 100.000. Do aprila 1942. godine, na južnim granicama okupirane Srbije pod nemačkom vlašću, nalazilo se oko 60.000 izbeglica iz Metohije i delova Kosova, koji su ušli u sastav Velike Albanije. Nemci su posle kapitulacije fašističke Italije podstakli osnivanje takozvane Druge prizrenske lige, krajem 1943. godine u Prizrenu. Liga je organizovana pod pokroviteljstvom AVR, nemačke vojne službe. Vidimo da je BND ovih godina preuzeo istu ulogu. Teror nad Srbima sa mnoštvom pojedinačnih i masovnih zločina trajao je sve do 1943. godine, kada počinje da jenjava. O razmerama etničkog čišćenja Srba iz ovih oblasti, pored mnoštva drugih svedočanstava, govori Herman Nojbaher (Hermann Neubaher), specijalni politički opunomoćenik Trećeg rajha na jugoistoku Evrope od jeseni 1943. godine. Ima njegov citat koji kaže: „Albanci su požurili da proteraju što je moguće više Srba iz zemlje. Pri tome su lokalni silnici često od proterivanih za dozvolu iseljenja uzimali dar u zlatu. Kada se general Nedić“, to je predsednik kvislinške srpske vlade u onoj maloj okupiranoj Srbiji pod Nemcima, „sa gorkim tužbama obratio meni, preporučio sam hitno vladi da se progonima učini kraj. Kada sam video da je moja intervencija ostala bez uspeha, zatražio sam davanje ostavke povodom moje misije u Albaniji.“ To kaže Nojbaher, opunomoćenik Trećeg rajha. Posle kapitulacije fašističke Italije, pod nemačkom okupacionom upravom formirana je po

zlu poznata „Skenderbeg SS divizija“ sastavljena od Albanaca, koja je do konačnog oslobođenja ovih oblasti od nacističkih i fašističkih trupa i njihovih kvislinga istrajavala na projektu Velike Albanije. Sada ove trupe koje se nalaze, a i ta nova „SS divizija“, koju su nazvali „Kosovski zaštitni korpus“ formirana od terorističke organizacije UČK, rade potpuno isto. Sve to je bitno izmenilo etničku strukturu ovog dela Srbije, odnosno Jugoslavije i u suštini, bila je jedna od najvažnijih pretpostavki za uspešno postavljanje velikoalbanskog programa.

Da se vratimo, dakle, kraju 1997. godine i uspešnom samitu zemalja jugoistoka Evrope koji je najavio mir, saradnju i stabilizaciju, a posebno uspešan susret i kontakt između albanskog premijera i mene i njegova izjava da je Kosovo unutrašnje pitanje Jugoslavije. Dakle, taj alarm je pokrenuo aktivnost i od onda je krenula, rekao bih, eksplozija terorizma na Kosovu i Metohiji. Tokom čitave prethodne decenije, napadi su bili vrlo retki, možda jednom u mesec dana, a od početka 1998. godine, pa do pred agresiju NATO-a, samo na građane je izvršeno 1068 napada, reklo bi se otprilike 100 puta više nego u svakoj prethodnoj godini i jasno se vidi presečena prekretnica koja je nastupila. Predmet napada bili su svi, uključujući i kosovske Albance, pogotovo one koji su bili zaposleni u državnim službama – poštari, policajci, službenici u raznim javnim službama. U tom periodu, pripadnici terorističke organizacije OVK ubili su na brutalan način 387 građana. Od toga 75 građana, ne 75 procenata, nego 75 građana, pripadnika srpske i crnogorske nacionalnosti, a 196 pripadnika albanske nacionalnosti. Dakle, dva i po puta više Albanaca su albanski teroristi pobili nego što su pobili Srba, da bi ih disciplinovali, naterali na pokornost, da bi ih naterali da slede njihovu politiku i da se ponašaju onako kako oni to budu tražili. Ubijeno je i 15 pripadnika drugih manjina, uglavnom Roma, a u nekim slučajevima nije se mogao utvrditi ni identitet ubijenih lica. U istom tom periodu, na Kosovu je oteto i nestalo oko 200 građana, od toga polovina Srba i Crnogoraca, a druga polovina Albanaca, odnosno 77 Albanaca i 12 ostalih nacionalnosti. Pored tih pojedinačnih ubistava, bilo je i raznih diverzija, podmetanja bombi, kao što je

to bilo u Podujevu i Kosovskoj Mitrovici, gde su podmetali eksplozivne naprave na pijace, u pijačnim danima, ubijeno je šest, a povređeno 60 ljudi, uglavnom opet Albanaca, itd.

Paralelno, izvršen je ogroman broj terorističkih napada na objekte i pripadnike Ministarstva unutrašnjih poslova, i to 1642 napada. Kada se i oni uzmu u obzir, onda prosek prethodne godine više nije 100:1 nego i manje od toga prethodnih godina. Među ovim napadima, najviše je bilo pokušaja ubistava pripadnika Ministarstva unutrašnjih poslova i to 163 pokušaja ubistva, a ubijen je 241 pripadnik Ministarstva unutrašnjih poslova, a takođe uz njih 28 građana i ranjene su 23 osobe. Teško su ranjena još 478 pripadnika MUP-a i povređeno još 363. Tada je uhapšeno u tom periodu 246 terorista, povređeno je osmoro, a ubijeno 238 terorista u obračunima sa pripadnicima MUP-a. Preskočiću mesta izvršenja da bih racionalno koristio vreme.

Paralelno su počeli, ali sa jednim, rekao bih, zakašnjenjem i teroristički napadi na pripadnike Vojske Jugoslavije. Od 309 registrovanih napada na Vojsku Jugoslavije, veliki broj je imao za posledicu smrt vojnika ili njihovo teško ranjavanje.

Spiskove ubijenih građana, pripadnika MUP-a, otetih i nestalih građana i pripadnika MUP-a, ubijenih i nestalih pripadnika Vojske Jugoslavije, dostaviću vam i prezentirati javnosti.

Samo od 1. januara 1998. godine pa do 24. marta 1999. godine, kada je počela NATO invazija evidentirano je 40 ubijenih i nestalih pripadnika Vojske Jugoslavije. Opis događaja u kojima su navedena lica stradala, odnosno nestala, nedvosmisleno ukazuje na terorističke aktivnosti kao pripremne aktivnosti agresije NATO-a na Saveznu Republiku Jugoslaviju, koja je kasnije usledila.

Ovde imam i niz poternica za osuđenim ubicama, ali njih nemam vremena da gledam, na prvom mestu je Hašim Tači, osuđen na robiju zbog velikog broja ubistava i Srba i Albanaca, onda mnogi drugi na poternicama, koji su izvršili višestruka i svirepa ubistva, uključujući i Osmani Bujara (Osmani Bujar), koji je učestvovao u formiranju terorističke jedinice tzv. Čete mudžahedina na Kosmetu, Abi Bekir Sadik (Abu Bechir Sadik) u kojoj su angažovani strani plaćenici. Kao pripadnik ove terorističke

jedinice, u više navrata je učestvovao u napadima na pogranične jedinice Vojske Jugoslavije i policijske patrole na području Metohije. Verovatno i ta mudžahedinska jedinica, i ona se na nekakav način legitimizuje u ovo vreme, u kome ceo svet i celom svetu se objašnjava da nema prečeg posla od borbe protiv terorizma. Sve se to dešavalo i dok je Rugova tvrdio da OVK, to znači teroristička OVK predstavlja uobrazilju srpske propagande, ta uobrazilja je lišila života sve te ljude. Broj žrtava terorizma u prvoj polovini 1998. godine naglo se povećavao i samo za prvih pet meseci, od februara do juna, teroristi su izveli 409 akcija, preko 80 mesečno ili u proseku tri dnevno. To u proteklih deset godina nisu imali. Pri tome su u 261 slučaju mete bili građani ili civilni objekti, i u tom samo periodu, ubijeno je trideset pet osoba i 29 teško i 21 lakše ranjeno. A organi policije bili su meta 148 terorističkih napada. Nijedna vlada na svetu, gospodo, nijedna vlada na svetu, i ja ne verujem da u javnosti postoji iko ko to može osporiti, ne bi ostala pasivna prema takvoj aktivnosti naoružanih bandi koje su za nešto više od dve godine oružane pobune pobile 152 osobe. Razume se da je policija ne samo morala da uzvraća na sve učestalije napade terorista već je preduzimala i aktivna dejstva, sa ciljem razbijanja terorističkih grupa i uspostavljanja kontrole na teritoriji, a pogotovo kontrole na putevima regionalnog i nacionalnog značaja, koje su oni na određenim mestima pokušavali da zatvore i parališu život građana, javnih službi i uopšte svih koji koriste komunikacije.

Od prvih zabeleženih terorističkih napada na Vojsku Jugoslavije, pa do njenih ofanzivnih dejstava protiv snaga terorističke OVK prošlo je skoro četiri meseca, dakle više nego dovoljno za čvrstu konstataciju i odgovor na pitanje ko je to na Kosovu i Metohiji upotrebio oružje i ko je koga tamo napao. U februaru 1998. godine, američki ambasador u Makedoniji je nazvao OVK terorističkom organizacijom i sve bi bilo u redu da nešto kasnije nije usledila korekcija od strane Stejt departmenta (State Department), a Ričard Holbruk je došao u Beograd sa zadatkom da spasi OVK od potpunog razbijanja i nametne rešenje koje bi odgovaralo interesima SAD i albanskim separatistima. I umesto da osudi terorističku organizaciju, što smo mi očekivali i onda nismo razumeli njegov ovakav prilaz, on u razgovorima kandiduje OVK kao autonoman

politički faktor bez koga se ne mogu voditi bilo kakvi politički razgovori o sudbini Kosmeta. Na toj liniji, Holbruk se u društvu drugog američkog predstavnika Gelbarta (Gelbard), navodno slučajno sreo sa grupom terorista OVK na Kosovu i sa njima pred TV kamerama vodio razgovore. To je bila ta operacija preuzimanja ove zločinačke organizacije, od Nemaca ka Amerikancima. U isto vreme, Amerikanci su sistematski onemogućavali da se u Savetu bezbednosti donese makar i formalno saopštenje kojim bi se osudio terorizam OVK na Kosovu i Metohiji, pa ipak i pri tom vi ćete u tri rezolucije Saveta bezbednosti naći pominjanje terorizma na Kosovu i Metohiji.

U toku avgusta i septembra 1998. godine, vojno-policijske snage su praktično neutralisale teroriste OVK i njihova uporišta. I kada je u jesen 1998. godine terorizam neutralisan, kada su traktorima vraćali oružje, predavali ga u policijske stanice, kada je bila uspostavljena posebna lokalna policija u stotinama albanskih sela pod našim pokroviteljstvom, a tako smo to postavili da sami Albanci, seljaci u svakom selu, sami izaberu lokalne policajce koji će od države dobiti uniformu, pištolj i sve što policajcu pripada, kako bi brinuo o redu i miru u svom selu. Oni su birali sami svoje policajce. U stotinama sela je uspostavljena lokalna policija. Terorizam je bio praktično potpuno poražen, vraćeno oružje, uspostavljena lokalna policija, stvari su počele da se kreću normalnim tokom. Onda je došao ponovo Holbruk sa delegacijom, dugi pregovori, 12 dana ja mislim da su trajali, jer je tražio posmatrače, vojno prisustvo itd. Ja sam mu rekao tada: „Vas uopšte ne interesuju Albanci, vi imate drugi cilj.“ On me je pitao koji. Rekao sam mu: „Da potvrdite vodeću ulogu Amerike u Evropi i da potvrdite vodeću ulogu Amerike u NATO-u.“ On je rekao: „Da, to je naš interes.“ Sada ja pitam javnost, šta znači „naš interes“. Pa interes ubice na ulici koji preseče vrat žrtvi da bi mu uzeo novčanik, to čini iz interesa, ali gde su tu neki drugi principi, na kojima počivaju odnosi među ljudima. Ako ćemo svaki potez i svaki zločin objasniti, pa eto, to je naš interes, pa je nacionalni interes jedne Amerike sa daljine od 10.000 kilometara veći u našoj zemlji od našeg nacionalnog interesa, u pogledu naše sopstvene zemlje. I ko to može, molim vas, da odobri osim u strahu, koji je sad izgleda

prilično rasprostranjen i svako klima glavom da je sve u redu što se sa te strane kaže. Tada je preuzeto pokroviteljstvo nad teroristima i formirana verifikaciona misija u koju smo mi, s obzirom da se radilo o OEBS-u, imali poverenja, a koja je očigledno imala zadatak da proizvede opravdanje, da uđe direktno u rat protiv Jugoslavije, jer njihovi štićenici, teroristi, pokazali su se nemoćnim da obave taj posao. Oni su bili potpuno poraženi, pa čak široko osuđeni od strane albanskih masa. Albanske mase ih nisu prihvatale.

Formiranjem te misije i očigledno ohrabreni takvim razvojem, albanski teroristi su krajem 1998. godine još masovnije i još brutalnije nastavili da vrše zločine. Kao rezultat takve aktivnosti, broj terorističkih akcija u celoj 1998. godini iznosio je 1854. Neću da čitam koliko je ljudi ubijeno, ubijeno je mnogo ljudi tada, 284 je ranjeno, 556 povređeno. Podmetali su eksploziv na pijace, u kafiće, na primer, u tom kafiću „Panda“ u Peći, bomba je eksplodirala, šest mladića je poginulo. Tu su se dečaci skupljali da slušaju muziku, kao svuda u svetu po kafićima. Ali da se vratimo na političku pozadinu.

U jednoj analizi republikanske komisije u američkom Senatu, već se u avgustu 1998. godine uveliko planirala intervencija NATO-a, ali je u to vreme samo nedostajao iole prihvatljiv medijski događaj koji bi poslužio kao politički alibi za intervenciju. Taj medijski događaj iskonstruisan je 15. januara 1999. godine, po scenariju koji je bio oproban...

SUDIJA MEJ: Gospodine Miloševiću...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: ...u Bosni.

SUDIJA MEJ: Gospodine Miloševiću, usporite malo, molim vas, imamo poruku ovde. Sad, pomoći ću vam, upravo smo razmatrali situaciju u svetlu zahteva koji su podneli prijatelji Suda. Pošto bi vam to bilo danas od pomoći i takođe tokom vaših priprema, tokom vikenda, mi ćemo vam dati više vremena, tako da ćete moći govoriti sve do pauze za ručak u ponedeljak, znači dodatna tri sata.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: To znači do 13.00 h.

SUDIJA MEJ: Da, do 13.00 h.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Hvala.

SUDIJA MEJ: Ali molim vas da imate na umu prevodioce.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Hoću. U Bosni, po oprobanoj scenariju poznat je slučaj „Markale“, aranžiran je i taj navodni masakr u selu Račak, koji je u ovakvim stvarima, iskusnim, iz Latinske Amerike iskusnim, šef misije OEBS-a Vilijem Voker (William Walker) nazvao do tada neviđenim nedelom srpskih snaga bezbednosti. To je bio vrhunac pripreme, koju su misija OEBS-a i posebno njen šef, sproveli za agresiju NATO-a.

Kao što je poznato, mi smo prihvatili iz više zemalja forenzičke eksperte da to ustanove. Došla je ekipa beloruskih eksperata, koji su u svetu poznati, bila je ekipa naših eksperata, koji su takođe u svetu poznati univerzitetski profesori. Oni su svi podneli izveštaje koji su pokazivali da je jasno da je reč bila o terorističkoj jedinici, jer je ustanovljeno da je svaki od tih ubijenih pucao iz vatrenog oružja, pucao na policiju. Voker je insistirao na finskim ekspertima. Mi smo prihvatili i finske eksperte i čuli smo, uostalom, juče i finske eksperte. Nažalost, vi znate da je cela ujdurma poslužila da se napravi velika optužba protiv srpskih snaga, koja je bila neosnovana jer se tu radilo o sukobu policijske jedinice, ne nikakve paravojne formacije, kao što sam čuo da je ovde rečeno, nego regularne policijske jedinice sa terorističkom grupom. I to je sve, a čak je, ja ne mogu tačno da citiram datum, ali ću i to pronaći, čak je albanski komandant tog područja, tu nedavno u nekom govoru rekao kako su njegovi borci hrabro poginuli u Račku, jer smatra da je to upotrebljeno i na kraju krajeva, što bi on više krio heroizam svojih boraca, kako ga on vidi sa svog stanovišta.

Veliki broj ljudi je za vreme Verifikacione misije ubijen, izvedeno je više od 500 terorističkih napada OVK, koju su njeni spoljni sponzori ponovo obnovili i svesrdno naoružavali. U tom periodu, dakle, etnički je očišćeno 35 sela od Srba i Crnogoraca i samo u

toku prvih 11 dana tokom 1999. godine, pripadnici OVK su izvršili 80 terorističkih napada na policiju i vojsku Jugoslavije i civilna lica u kojima je ubijeno šest civila, četiri policajca, a deset policajaca i građana teže i lakše ranjeno.

U stvari, ovo pokazuje kako je Kosovo i Metohija upotrebljeno kao sredstvo za izazivanje kriza i upravljanje krizom. Reč je o direktnom osloncu i upotrebi terorizma za ostvarivanje strateških ciljeva SAD i NATO-a na jugoistoku Evrope. Na primeru Kosova i Metohije, Klintonova administracija je pokazala da prema terorizmu ima dvostruke aršine, zavisno od svojih interesa. Za njih upotreba naziv terorista, a i oni su ga promenili, prvo su bili teroristi posle nisu više bili teroristi, teroristi ili borci za slobodu, zavisi od profila žrtve i njihovih interesa. Kada su žrtve Amerikanci ili njihovi štićenici, ubice su teroristi koji zaslužuju najgore pa i masovne odmazde. I tako, dok se SAD danas u Avganistanu i drugim delovima sveta vrlo radikalno obračunavaju sa terorizmom, na Kosovu i Metohiji i drugim regionima sveta koriste se terorizmom kao efikasnim sredstvom strategije dominacije. Kada su pak Srbi žrtve, kao što je slučaj na Kosovu, onda su, u najgorem slučaju, te ubice samo naoružani Albanci i ništa više od toga. I dok američki avioni prevoze teroriste Al Kaide (Al Qaeda) iz Avganistana u Gvantanamu (Guantanamo) okovane u lancima, istovremeno od marionetskog režima u Beogradu oni zahtevaju da iz svojih zatvora bezuslovno oslobodi sve albanske teroriste uz objašnjenje da se radi o političkim zatvorenima. Da li neko i uopšte ne mora da bude pravnik, i uopšte ne mora da bude sudija, može ljude koji su sabljama sekli glave ženama, deci, starcima, ubijali poštare, policajce, Albance, Srbe, sve da nazove političkim zatvorenima, bez obzira koliko oni svoje zločine pravdali političkim razlozima. A upravo primer Amerike je najbolje pokazao svu pogubnost sponzorisanoog terorizma, koji predstavlja najveću opasnost savremenog čovečanstva. Amerika već dugo godina primenjuje tu politiku dvostrukih standarda, koja se eto, kao što su pokazali napadi na Njujork i Vašington, okrenula protiv nje same.

Uključivanje islamskih fundamentalista, mudžahedina u obuku terorista UČK u Albaniji, doprinelo je radikalizovanju njihovih terorističkih akcija i primeni najsurovijih metoda u obračunu sa pri-

padnicima organa policije i vojske, ali i sa civilnim stanovništvom uključujući i Albance. O prisustvovanju i aktivnom uključivanju u obuci terorista OVK vrhovnih vođa islamskih fundamentalista, uključujući i Osamu bin Ladenu (Osama bin Laden) pisao je, između ostalog, i nemački „Dipresor“ (Depressor) u decembru 1998. godine i „Sandej tajms“ (Sunday Times) iste godine, a uopšte nije bilo sporno, posle poznatih rušenja američkih ambasada, ja sam sa UN timom komentarisao i oni su znali, isto tako, da je prisustvo Bin Ladenu u Albaniji uticalo na veliki haos koji je tada tamo vladao.

U podršci albanskom separatizmu i terorizmu na Kosovu i Metohiji posebno se angažovala albanska emigracija u zemljama zapadne Evrope i SAD. U Americi je 1986. godine osnovana „Albansko-američka civilna liga“ pod pokroviteljstvom uticajnog kongresmena Džozefa d'Amata (Joseph D'Amato), čiji je zadatak bio da aktivno lobira na Kapitolu (Capitol Hill), za zahteve i ciljeve kosovskih Albanaca. Aktivnim lobiranjem, Liga je otvorila put kosovsko-metohijskim separatistima za zvanične kontakte u američkom Senatu i Kongresu. Glavni njeni promoteri su Robert Dol (Robert Dole) i kongresmen D'Amato iz Njujorka, gde je albanska zajednica najbrojnija. U svakom slučaju, Albansko-američka civilna liga je umnogome doprinela sistematskom širenju antisrpskog raspoloženja i satanizaciji srpskog naroda u američkoj javnosti. Na tom poslu je, posebno, bila angažovana američka firma „Rudafini“ (Rudafini), koja je otkrila navodno, a videli smo i juče, ali to više niko i ne tvrdi, naravno, koja je otkrila navodno srpske koncentracione logore na Kosmetu, kojih nikada i nigde nije bilo i smislila dugi niz propagandnih laži. Albanska narko-mafija je za taj projekt prikupila ogroman novac i po svemu sudeći, kako oni to danas cene, dobro ga investirala, jer danas je Kosovo glavni centar u Evropi za drogu, belo roblje, oružje i sve to u prisustvu snaga koje takvu vrstu delatnosti sigurno nemaju nikakve šanse da kontrolišu, ako ne mogu da kontrolišu čak ni onakve zločine kao što su spaljivanja desetina hiljada kuća, ubijanja hiljade civila, isterivanje stotine hiljada ljudi, rušenje stotina crkava itd., a zna se kako mafija radi i kako mafija potplati koga treba i kada je reč o onima koji treba da je suzbijaju. I veoma dugo će ta nesreća eskalirati i bojim

se da će, kada se Evropa osvesti šta se tamo u stvari radi, biti prekasno da se stvari isprave.

Albanska narko-mafija, prema analizi francuskog „Opservatera politik de la drog“ (Observateur Geo Politique de la drogue), posebno se specijalizovala u trgovini, koja se naziva „drugs for arms“ i tako dobijeno oružje daje teroristima OVK. To je bio jedan od razrađenih puteva, kojim su teroristi OVK dolazili do oružja, to jest putem prljavih i kriminalnih aktivnosti širom sveta, uz pomoć zapadnih obaveštajnih službi i nekih islamskih zemalja.

Pored kupljenog oružja u inostranstvu, kosmetski teroristi su se naoružavali oružjem koje potiče iz opljačkanih magacina albanske vojske, posle sloma vlasti u Albaniji. Moram da preskočim ponešto jer vidim da je već 3.20 h. Osama bin Laden i njegova Al Kaida su imali uporište u Albaniji koje je služilo kao odskočna daska za operacije u Bosni, na Kosovu i Metohiji, pa i u Zapadnoj Evropi. I sam Bin Laden je, kako je svojevremeno izjavio šef albanske službe Fatos Klasi (Fatos Klasi) lično bio u Albaniji i po kazivanju Klasija, Bin Ladenova je grupa jedna od fundamentalističkih organizacija koje su slale svoje jedinice za borbu na Kosovu i Metohiji. Bin Ladenova direktna angažovanost u terorističkim aktivnostima postala je obelodanjena hapšenjem nekih njegovih članova koji su izjavili da su njihovi saradnici još na slobodi i šta su radili, kako su regrutovali i naoružavali borce za Kosovo i Metohiju. Među njima ima i onih koji su sada odvedeni u Gvantanamu, pa je ispalo da su teroristi koje su uhapsile jugoslovenske vlasti u stvari bili srećni, a da oni koje nisu uhapsile jugoslovenske vlasti otišli su sa Bin Ladenom u Avganistan. Ovi srećnici koje su uhapsile jugoslovenske vlasti sada se puštaju iz zatvora kao politički zatvorenici, na zahtev onih istih što one njihove kolege, koje su zaista slučajno eto došle u situaciju da odu tamo, a ovi sasvim slučajno da ostanu, jer su bili pohapšeni i tako podeljeni, a razlike nema nikakve, apsolutno nikakve.

Međutim, zbog intenzivne propagande albanskih separatista na Kosovu i Metohiji, ali i zbog intenzivnog medijskog rata, koji je trajao deset godina protiv Jugoslavije, u svetskoj javnosti je stvorena lažna predstava o tome ko u ovoj južnoj pokrajini Srbije vrši nasilje i nad kim se vrši nasilje. Tako su klasičnom zamenom

teza i bez navođenja konkretnih dokaza Srbi optuženi da vrše teror i nasilje nad navodno nedužnim Albancima, da ugrožavaju njihova ljudska i građanska prava. Međutim, istina je sasvim drukčija, brojni dokumenti i činjenice koje svedoče o korenima i kontinuitetu nasilja i terora Albanaca nad autohtonim srpskim i crnogorskim stanovništvom na Kosovu i Metohiji. Još od vremena kada su Albanci, njihove militantne strukture, verno kroz istoriju služili i turske, i austro-ugarske, nemačke, italijanske i sve druge osvajače i okupatore, nad tim vekovnim srpskim prostorima, pa sve do današnjeg dana, kada služe ovom sadašnjem okupatoru.

Prema tome, da se vratimo na rad te verifikacione misije. Nikakvih deportovanja niti diskriminacija ona nije mogla da zabeleži. Zaboravlja se da je o svakom incidentu koji se dogodio za vreme rada Verifikacione misije pravljen zapisnik, jer je postojala državna Komisija Savezne vlade za saradnju sa misijom OEBS-a i ta komisija je o svakom incidentu pravila zapisnik. Ne postoji nijedan koji govori o tome, a poznato je da postoje čak i odluke nemačkih sudova koje su odbijale tužbe albanskih emigranata koji su tražili azil obrazložen političkim progonima na Kosovu, da nemaju dokaza da se na Kosovu vrše bilo kakvi progoni Albanaca i da zato te tužbe ne mogu da budu prihvaćene. To je bila najveća verifikaciona misija otkako postoji OEBS, bilo je predviđeno 2000 ljudi. Pored njih, tu je bio ogroman personal Međunarodnog komesarijata za izbeglice, UNHCR plus posmatračka diplomatska misija, celo osoblje Crvenog krsta i stotine novinara koji su bili akreditovani. Te hiljade ljudi su išli Kosovom uzduž i popreko i ništa se ne bi moglo sakriti i da je bilo nekog takvog čina i povoda ne bi im bilo potrebno da izmisle Račak, već bi upotrebili neko nedelo da bude povod za dalje postupke. Ali toga nije bilo, pa je zato zloupotrebljen taj sukob jedinice policije sa terorističkom bandom u Račku, da se on proglasi za masakr srpskih snaga bezbednosti nad civilima. I to je, naravno, bio povod za takozvane pregovore u Rambujeu, a Rambujeu povod za rat protiv Jugoslavije, za zločinačku agresiju.

Ja želim da javnosti ovde kažem sasvim jasno: nikakvih pregovora u Rambujeu nije bilo. Nikada se srpska i albanska delegacija u Rambujeu nisu ni sastale. Američki tim je svoj program realizovao, a oni su odvojeno nekakve izjave davali, a ceo spora-

zum, navodni sporazum iz Rambujea koji je, što bi svaki normalan građanin širom planete mogao da zaključi, trebalo da bude rezultat pregovora u Rambujeu, objavljen je u albanskom listu „Koha ditore“ (Koha ditore), dva dana pre nego što je Rambuje uopšte i počeo. I to je takođe činjenica koju ni najmanje nije teško proveriti, i ja sam lično imao taj list u rukama i svi smo mislili da to albanska separatistička propaganda piše neke budalaštine koje je nemoguće pretpostaviti. A Rambuje je bio povod za invaziju na Jugoslaviju, a dok se razgovaralo, to su ljudi videli tamo, Klark se sretao s Hašimom Tačijem po kafanama i pravio dogovore, već se znalo među njima, naravno ne među nama, šta oni spremaju da urade. I danas Amerikanci traže da se po svetu hapse svi koji imaju veze sa teroristima, po tom osnovu trebalo bi odmah da uhapse Klarka i Olbrajtovu i ostale svoje funkcionere. Za njih uopšte nije sporno da su imali i to duboke veze sa teroristima. U stvari, ono što nijedan njegov prethodnik nije učinio, učinio je demokrata Klinton. On je proglasio genocid za državnu politiku, rekao je da na njihovoj strani neće biti žrtava, proglasio je uništenje nezavisne i suverene države, 776 puta slabije, 10.000 kilometara daleko od Amerike, za cilj u ratu bez žrtava. Pri tom, da bi apsurd bio veći, Jugoslavija nije imala nikakvih sporova ni sa jednom od tih država, ni teritorijalnih ni bilo kakvih drugih, niti je napala, niti je bila pretnja bilo kojoj susednoj državi. Genocid je sredstvo kojim su sve kolonijalne sile kroz istoriju ostvarivale svoje interese. U obe Amerike, i Severnoj i Južnoj, u Africi, u Aziji, sve kolonijalne sile ostvarile su svoje interese genocidom. Novi kolonijalizam latio se istog sredstva. Ceo svet treba da čuje to zvono za uzburku, jer je ceo svet meta novog kolonijalizma uključujući posustalu i uspavanu Evropu. Amerika bi mogla da ostvaruje svoju vodeću ulogu širenjem blagostanja, novih tehnologija, slobodne trgovine, kulturnih vrednosti, a ne širenjem krvoprolića i patnjama stotina miliona ljudi. Vodeća svetska uloga se ostvarivala mačem u vreme Rimskog carstva, ja sam zato i rekao javno da je Klinton promašio milenijum, 2000 godina unazad je to bio način za ostvarenje vodeće uloge, valjda ne u trećem milenijumu. Niko neće moći da sakrije ili opravda monstruozne zločine koje je NATO počinio na jugoslovenskom delu evropskog kontinenta, na pragu novog milenijuma.

Uprkos desetogodišnjoj medijskoj satanizaciji Srbije i srpskog naroda, intenzivnoj proizvodnji fabrika laži u medijskom ratu, u kome su zloupotrebene globalne svetske mreže, pa i sada, pred ovo suđenje, bilo je niz storija. Kada su mi rekli šta sve ima, rekao sam da moraju mnogo da rade da zatrpaju istinu, ne može se istina zatrpati s malo rada, moraju mnogo da rade, ali opet neće zatrpati istinu. Međutim, obmanjivanjem sopstvene javnosti sistematskom proizvodnjom laži, oni su u stvari toj sopstvenoj javnosti ukinuli demokratiju upravo u meri u kojoj su joj ukinuli pravo za istinito informisanje. Možete da imate najbolji demokratski mehanizam na svetu, ali ako ga nahranite lažima, on ne može da proizvede rezultate koji su humani, poštenu, napredni, civilizacijski opravdani. To su sredstva rata, to što su uradili mediji, što danas rade iz zločina, uništavaju države i narode, koje žele da stave pod svoju kontrolu.

Zato je zadatak ove farse koja treba da se odvija u vidu suđenja upravo taj da se legalizuje zločin čije sam dimenzije delimično samo izneo. A čuli ste, ja sam i juče ukazao na mnoge elemente tih izlaganja, koja vrve od neistina i samo dokazuju da je u pitanju obična montaža obaveštajnih službi. Zaboravio sam juče da pomenem, na primer, ovde sam čuo da je 1989. godine bilo 100 mrtvih na nekim demonstracijama, pa posle toga 27 mrtvih. Pa da je to tako bilo, pa ko bi to mogao da sakrije u Srbiji? Za to nikad niko nije čuo i zašto se uopšte iznose takve laži, koje jednostavno niko ne bi mogao da poveruje tamo. Pa cela Jugoslavija je znala, mi smo mala zemlja, kada se desi najmanja saobraćajna nesreća, a ne, zamislite, 100 mrtvih na demonstracijama, ili 27 mrtvih, to je nemoguće, to niko ne bi mogao sakriti. A inače, oni su počeli svoje izlaganje na jedan krajnje zlonameran način, primerima tragedija koje su se dogodile u zločinima u Hrvatskoj i Bosni. Ne znam da li su se dogodile, možda i jesu, i sigurno su velike tragedije u pitanju, i to sve izgleda tragično, što niko ne može osporiti, ali molim vas, zar u vašim zemljama nema stravičnih zločina, zar vaši sudovi nemaju kome da sude, zar u Engleskoj kad neko počini svirepo ubistvo ili zapali celu porodicu u kući, to pripisete britanskom premijeru, da je znao ili morao znati. A ja ne verujem da i predsednik

opštine u tom mestu, gde je neki ludak uradio, na primer, neki takav stravičan zločin kakvih je sigurno bilo, da li je taj ili ne, ali to može da kaže samo neko ko ne zna šta je građanski rat, ko ne zna da u građanskom ratu svako ima oružje i da svaka pijana budala može svakoga da izrešeta, ako ima mašinsku pušku i da svako ima mašinsku pušku i da se to ne rešava uopšte pojedinačnim rešenjima, nego samo nastojanjima da stane rat, da stane ludilo, da se uvede red, da stane oružje i da počne da deluje normalan život. A mi smo samo to i činili, upravo svim snagama smo se borili da stane rat. Zato su te optužbe u stvari dokaz da vi u stvari nemate nikakve dokaze za vaše stvarne ciljeve. I na početku ste govorili da nećete o politici, a samo ste o politici govorili ceo dan.

S druge strane, tu su takvi zločini izvršeni, ja sam o njima govorio, a izvršeni su širom nekadašnje Jugoslavije, da svaka čast onima koji stoje iza toga ako mogu mirno da spavaju, a što se mene tiče, moja je prednost što svakog mogu da pogledam u oči. Branio sam svoju zemlju časno i viteški i mogu da kažem da je jugoslovenska vojska, jugoslovenska policija, takođe svoju zemlju branila časno i viteški i da nije okaljala obraz nikakvim prljavim zločinima, niti bi to bilo kada bilo moguće u Srbiji.

Ja neću sada da dajem detalje, ali ću prezentirati dokumenta. Međutim, sasvim je jasno o čemu se radi. Postoje naredbe, naredbe koje dokazuju, naredbe o postupanju sa zarobljenim teroristima, da se sa njima postupa u skladu sa zahtevima, odredbama, pravilima međunarodnog humanitarnog prava i Ženevske konvencije, naredba o zabrani paljenja albanskih kuća, o zabrani oduzimanja lične imovine građana iz napuštenih kuća, postupanje po odredbama Uputstava o primeni pravila međunarodnog ratnog prava u Vojsci Jugoslavije. Ove naredbe su, na primer, prva, 28. juna 1998. godine, pola godine pred rat, kad su počeli teroristi, naredbe koje su se poštovale i koje su svi sprovodili. Šta drugo, izvinite, može da uradi Vrhovna komanda, nego da naredi da se radi tako, da se radi ispravno, da se poštuju propisi i da se počinioci hapse i privode pravdi. Postupak sa zarobljenim neprijateljskim licima, naredba o humanom postupanju. „Počiniocce krivičnih dela“, misli se na naše građane ili pripadnike vojske, „pojedince ili grupu, odmah privoditi pred vojni sud.“ Regulisanja

pitanja ratnog prava, prikupljanje činjenica i materijalnih dokaza vezanih za učinjene zločine protiv čovečnosti i međunarodnog ratnog prava. To su za vreme rata 1999. godine izdate naredbe i sve one egzistiraju. Naređenje o prijvatu i prijemu i raspoređivanju dobrovoljaca i njihovu psihološku obradu, koje je bilo izdato, zato što je postojalo naređenje o zabrani i nedopuštanju paravojnih formacija. Svaka jedinica je imala naredbu i sve su ovo naredbe Vrhovne komande koje postoje, da svaku paravojnu formaciju uhapsi i razoruža, a ako neko, neki građanin koji je u njoj, svoje prisustvo u toj formaciji pravda nekakvim patriotizmom i željom da pomogne odbrani zemlje on je, ukoliko nije izvršio krivično delo, u kom slučaju bi bio poslat u zatvor, slat da se prijavi kao dobrovoljac i da bude raspoređen u neku jedinicu, ali nikad zajedno sa svima. Mi nismo dozvolili formiranje nikakvih paravojnih formacija. Paravojne formacije obično se sastoje od pljačkaša, a ne od patriota, od onih koji idu i pljačkaju, pale i ubijaju nejake. Naređenja se izvršavaju linijom dežurnih operativa po komandama, naredba o potpunoj primeni odredaba međunarodnog ratnog prava u svemu, naređenje o istražnom postupku, itd., naređenje o striktnom poštovanju odredbi Ženevske konvencije, osnova ratnog prava, pa su pravljene rezime i za starešine i u naređenjima svima piše da se sve komandne jedinice moraju s njima upoznati i po njima postupati. Evo ima i posebna naredba, ja sam pomenuo, ali naredba o zabrani postojanja i aktivnosti paravojnih formacija u zonama odgovornosti Prve, Druge i Treće armije Ratnog vazduhoplovstva i protivvazdušne odbrane i Ratne mornarice. To su sve oružane snage Jugoslavije. Ne postoji kvadratni milimetar teritorije Jugoslavije koji nije u zoni odgovornosti Prve ili Druge ili Treće armije ili Ratne mornarice ili Ratnog vazduhoplovstva. Ali se po vertikali Vrhovne komande svakoj od tih strategijskih grupacija prosleđuje takva naredba, da je ona odgovorna da u zoni odgovornosti, gde ne sme biti paravojnih formacija, i naravno sve ove druge naredbe, sve te naredbe postoje. I šta vi, uopšte, možete onda da očekujete, da vrhovni komandant ili šef države više uradi od toga.

Neću da čitam, ima ovde o pridržavanju pravila i propisa međunarodnog ratnog prava, itd., obilazak i pružanje stručne pomoći jedinicama u vezi s tim, znači ne samo naredba, nego

pomoć visokih starešina u vezi s tim. Preduzete mere štaba Vrhovne komande, i tako dalje, upozorenje o punom poštovanju odredbi međunarodnog ratnog prava, itd., direktive o angažovanju, dopune direktive, preduzete mere da se vojno-pravosudni organi stave u funkciju i njihove aktivnosti unose u borbene izveštaje, znači dnevni izveštaji, itd., ja ne mogu ovo sve ovde da pročitam, jer je malo vremena, ali pretpostavljate da sve to postoji i sve ćete to dobiti, javnost i vi. A to što sam čuo, kako vlast u Jugoslaviji kaže kako neće da odaje vojne tajne, jer naredbe su vojna tajna, nek slobodno oda svaku vojnu tajnu koja mene tereti i koja tereti Vojsku Jugoslavije, i policiju, policijske snage, svaku naredbu, svako uputstvo, svaku direktivu, svaku sugestiju. Ja sam spreman svakoga da pogledam u lice. Zato je ovo sramota. A da nisu bile te naredbe mrtvo slovo na papiru, postoje dokazi o tome, da su upravo po tim naredbama za vreme ratnih dejstava i agresije NATO-a, gde je bilo i pljačke, i silovanja, i ubistava, koje je izvršio po neki vojnik, čak po neki oficir nižeg ranga, neki policajac ili neki civil, da se to hapsilo i kažnjavalo i to po prioritetu koji je bio dat, da bi bili ažurni organi koji na tome rade. Ratni zločini, ovo mi je sitna fotokopija, moram da pogledam, znači prvo ratni zločini protiv civilnog stanovništva – član 142. stav 1. Krivičnog zakona SFRJ; posle toga ubistvo više lica – član 47. paragraf 2. tačka 6. Krivičnog zakona Republike Srbije; ubistvo podmuklo i bezobzirno – član 42. paragraf 2. tačka 1. i 2. Krivičnog zakonika Republike Srbije; ubistvo i saučesništvo u ubistvu, ubistvo u pokušaju, ubistvo na mah, ubistvo iz nehata, silovanje, silovanje u pokušaju, teški slučajevi razbojničke krađe i razbojništva sa lišavanjem života, pa teški slučajevi razbojničke krađe i razbojništva...

SUDIJA MEJ: Gospodine Miloševiću, možete li da usporite?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: ...pa razbojništva, pa teške oružane pljačke sa ubistvom. Zatim, teška krađa, krađa sa oduzimanjem vozila. Po svim tim osnovama, hapšeni su ljudi, nisu naredbe bile mrtvo slovo na papiru. Šta vi očekujete da jedna vlast, da jedna vrhovna komanda i da sve strukture preduzmu u haosu rata i

bombardovanja, nego upravo to kako su one i postupale. Postoje dokazi da je tako i postupano. Zato je sve ovo jedna obična besmislica. I zato smatram da je ova farsa zamišljena sa neakvim svedocima, koji dolaze iz sredine u kojoj je laganje na štetu neprijatelja čin dostojan divljenja, sa svedocima koji dolaze iz sredine u kojoj su njihovi životi i smrt u rukama onih koji su ubijali i njih, odnosno njihove sunarodnike i druge ljude na Kosovu i Metohiji. Zato mislim, ta koncepcija koju sam ovde čuo zaista vredi inteligenciju prosečnog stanovnika planete. Vi se ovde u stvari spremate da dokazujete da su patnje u ratu ogromne, da se u ratu gine, da se strada, da su patnje žrtava velike. To svako zna, to mi najbolje znamo, koji smo najviše ratova u Evropi imali, ali sve to da se ovde dokazuje, kako su patnje žrtava velike, a bez odgovora na pitanje otkud rat, zašto rat, zašto zločin nad Jugoslavijom. U stvari cela ideja koju sam ovde čuo jeste zamena teza, zamena krivca za patnje i pogibije nedužnih ljudi, koji su sigurno tragično nastradali, ko to može da ospori. Zamena, dakle, teze, to im je koncepcija i koncepcija da se od drveta ne vidi šuma. Meni je lično čast što sam svoju zemlju branio od NATO agresije na častan i viteški način. I njihove zarobljenike Amerikance pustio sam kući sa obrazloženjem da su i oni žrtve rata. Pisali su pisma da se zahvaljuju onima koji su o njima brinuli. I čast mi je što nisu mogli nogom da kroče, za sve vreme agresije na jugoslovensku teritoriju, što su pretrpeli fijasno, ali su oni posle rata došli sakriveni iza imena zaštitnih snaga Ujedinjenih nacija, zloupotrebom Rezolucije 1244 Saveta bezbednosti i pretvorili se u okupacione trupe koje su u saradnji sa svojim saveznicima, albanskim kriminalcima, nastavile uništavanje Srba, na Kosovu i Metohiji, a sa svojom marionetskom pronatovskom vladom u Beogradu nastavili sa rasprodajom Jugoslavije. I Hitler je morao da prvo okupira Jugoslaviju da bi krenuo na Rusiju i onda su albanski balisti bili njegovi saveznici. Ali mi smo se vratili i opet ćemo se vratiti i neka se ti poslodavci zato ne nadaju da će uspeti sa ovom farsom, ona će samo povećati sramotu zločina.

Ovde smo kada je Optužba u pitanju, mislim ona strana preko puta, mnogo čuli teza o takozvanom planu o Velikoj Srbiji. U jednom vatrenom obrazloženju tužioca za spajanje optužnice, slušali smo ceo dan beskrajnu optužbu o zločinačkoj nameri da se

stvari crvena nit zločina koji se meni pripisuju. U tome, oni tvrde da je u ostvarenju te crvene niti i stvaranju Velike Srbije naš cilj bio da pobijemo Hrvate, Muslimane i Albance, ne samo isteramo nego da pobijemo, dakle. Pa na toj ideji velikosrpske opasnosti ili velikosrpskih pretenzija ili centralizovane srpske države, sve su to izrazi koje sam čuo od njih, ili plana čiji je cilj stvaranje takve države, moram da ih razočaram, na toj ideji najgore stoje. Prvo, zato što ta ideja nikad nije postojala, a drugo zato što je Velika Albanija postojala, ne samo kao ideja već i kao realizacija, kao tvorevina nacizma i fašizma u Drugom svetskom ratu, koja se povampirila ovih godina, sa istim ili malo promenjenim nosiocima i promenjenim sadržajima. Da znate istoriju Balkana u poslednja dva veka, onda ne biste mogli da napravite takvu grešku. Zato i kažem, da tu najgore stojite. Naime, „Velika Srbija“ uopšte nije srpski program, već izraz austrougarske politike osvajanja Balkana i propagande koja je služila toj politici, kojoj su Srbi bili prepreka. Austrougarska diplomatija je posle Berlinskog kongresa 1878. godine neprestano ponavljala, citiram: „da neće nikada dozvoliti stvaranje jedne države između Dunava i Jadranskog mora, da neće nikada dozvoliti stvaranje jedne velike Srbije ili velike Crne Gore“, završen citat, to je izjavio Gluhovski (Gluhowski), ministar inostranih poslova Austrougarske. Stvaranje bilo kakve samostalne Srbije, Austrougarska je smatrala kao veliku prepreku na svom glavnom strateškom pravcu, prema južnom Balkanu i prema istoku. Smatrali su da se Austrija mora učvrstiti u Srbiji, biti, kako su oni govorili, gospodar Srbije, da bi mogla dalje napredovati na istok. Pravac austrijskih stratega je bio put princa Eugena (Eugen) sa vojskom preko Beograda, postoji čak i pesma koju su pevali austrougarski vojnici kako je princ Eugen plemeniti vitez zauzeo tvrđavu Beograd, pa onda niz moravski pravac prema Vardaru i na istok prema Bosforu i Dardanelima. Dimenzije austrougarske politike i propagande, naročito u Bosni i Hercegovini koju je Austrija okupirala posle Berlinskog kongresa, kao što dobro znate, išle su tako daleko da sve što je srpsko nazivano je velikosrpsko, uključujući kulturne ustanove, uključujući knjige. Austrijski diplomata Benjamin Kalaj (Benjamin Kalay), koji je bio okupacioni upravnik Bosne i Hercego-

vine od 1882. do 1903. godine, napisao je u svom delu o istočnim zadacima Austrougarske, koje je deponovano u mađarskoj Akademiji nauka, da mesto Otomanskog carstva na Balkanu treba da zauzme Austrougarska, a da bi to ostvarila, mora postići dominaciju u Podunavlju i na Jadranu i od Dunava do Jadrana, što će biti u stanju samo ukoliko izgradi dva ključna elementa svoje strategije. Prvi je stvaranje sistema malih i međusobno sukobljenih država, lišenih mogućnosti da se suprotstave Austriji, i drugi, sužavanje svim sredstvima sfere ruskog uticaja u jugoistočnoj Evropi. Ta koncepcija izgradnje rovovskih državica, pa ona je i sada na sceni. Ta koncepcija rovovskih državica, na evropskom jugoistoku, trebalo je da posluži stvaranju i održavanju kako su oni govorili balkanske ravnoteže, da preseče rusku ekspanziju i da stvori pretpostavke za politički i privredni prodor Austrije prema Bosforu, Dardanelima i Carigradu. Dakle, temelj o mitu o Velikoj Srbiji i srpskoj opasnosti u jugoistočnoj Evropi i Evropi u celini uvela je austro-ugarska politička propaganda. Kasnije interpretacije, između dva svetska rata, za vreme rata Hitlera i Musolinija, kao i tokom celog dvadesetog veka gotovo u potpunosti se nadovezuju na ta politička gledišta Austrougarske.

Srpske oslobodilačke težnje bile su glavna prepreka uspostavljanju austrougarske, a kasnije nacističke i fašističke dominacije na Balkanu. Od vremena kada je Austrija potisnuta iz borbe za nemačko ujedinjenje i nakon gubitaka u Italiji, gubici u Nemačkoj i Italiji morali su biti nadoknađeni na Balkanu, a srpski pokret je bio glavna prepreka na tom putu. Od tada, a naročito posle okupacije Bosne i Hercegovine, počeli su sistematski da grade teoriju o agresivnim i osvajačkim težnjama Srbije i o velikosrpskoj opasnosti na Balkanu. Sve su to istorijske činjenice. Do početka 1990-ih godina 19. veka, naglašavala se opasnost od panslavizma, a posle 1890-ih godina 19. veka opasnost od Velike Srbije. Sopstvena osvajanja pravdala su se tobožnjim osvajačkim težnjama Srbije i Srba u celini. Posle oslobodilačkih balkanskih ratova 1912. i 1913. godine, oslobodilačkih od Turaka, u Beču je procenjeno da je započelo stvaranje Velike Srbije. Zamislite taj interes, naše oslobođenje od Turaka započelo je stvaranje Velike Srbije i taj se proces mora postaviti, čak i po cenu jednog velikog rata. Austrougarska politika je

postepeno pod vidom suzbijanja navodne velikosrpske opasnosti stezala obruč oko Srbije, od ukidanja srpske Vojvodine 1860. godine, preko rasturanja Ujedinjene omladine srpske, 1871. godine, zatvaranja Svetozara Miletića 1886. godine, okupacije Bosne i Hercegovine 1887. godine. Austrija je pažljivo gradila strategiju potpune neutralizacije srpskog činioca na Balkanu. Ova politika bila je kasnije osnov za genocid nad Srbima i u Prvom i u Drugom svetskom ratu i danas. Ovo je deo te politike.

Prema rečima već pomenutog austrijskog ministra Gluhovskog, balkansko pitanje je moguće rešiti time što će se stvoriti jedna Grčka, velika Rumunija, velika Bugarska, slaba Srbija, mala Crna Gora i konačno Albanija. To nije postojalo. Austrijski ambasador u Berlinu Gotfrid Hanaloi (Godfried Hanaloi) među, da citiram: „Među noseće stubove spoljne politike Habzburške monarhije ubraja razvijanje i jačanje Albanije, kao protivteže Slovenima na Balkanu.” U jednom elaboratu iz 1907. godine ističe se potreba stvaranja sigurnih granica monarhije, misli se na Austrougarsku, jer oni su o sebi govorili „monarhija”, druge nisu ni postojale, sigurne granice prema jugu uz naglasak da te sigurne granice mi nećemo dobiti ako ne učinimo kraj velikosrpskim snovima budućnosti, stvaranje bilo kakve samostalne Srbije predstavlja opasnost. Sigurne granice značilo je uspostavljanje samostalne ujedinjene Albanije, održavanje prijateljskih odnosa sa Crnom Gorom i stvaranje velike Bugarske sa, citiram: „koja nam je obavezna na zahvalnost”. Tu je objašnjenje zašto je onda sve što je srpsko proglašavano za veliko-srpsko, zašto je i u Prvom i Drugom svetskom ratu izvršen genocid nad Srbima, ali i zašto sada, zašto su nacisti stvorili Veliku Albaniju, zašto sada nastoji da se stvori isti koncept, Bosna, Hrvatska, Vojvodina, Kosovo, Velika Albanija, a tu je i dokaz da ovo što se ovde pokušava učiniti sa ove strane ovog nelegalnog suda predstavlja samo oruđe ostvarenja te politike koja ima dugi kontinuitet zločina nad Srbijom i srpskim narodom. Za sve o čemu ja govorim postoji ogromna istoriografska građa, a ono što vi tvrdite u ovoj jednoj optužnici pokupljeno je iz najobičnijih novinskih pamfleta koji ne mogu, koje će vetar oduvati, u funkciji propagande napisane u funkciji zločina nad srpskim narodom.

S druge strane, pojam Velika Srbija nikada se kod Srba nije pojavio kao bilo kakav odgovoran program Vlade ili bilo koje relevantne političke snage. A već sam jednom i ovde rekao, demantujući činjenicom tu tezu o Velikoj Srbiji, da u najnovijim događajima poslednje decenije 20. veka, da je na dan formiranja Savezne Republike Jugoslavije, 28. aprila 1992. godine, na istoj sednici na kojoj je donet Ustav Jugoslavije, obznanjeno da Savezna Republika Jugoslavija, Srbija i Crna Gora nema teritorijalne pretenzije ni prema jednoj od bivših jugoslovenskih republika. A što se Kosova tiče, paradoksalnost cele situacije krije se u tome da Albanci na Kosovu i Metohiji koji tvrde da su vekovima sistematski ugnjetavani i proganjani upravo su u Srbiji dostigli takav stepen razvoja da danas Priština umesto Tirane želi da igra ulogu glavnog kreatora Velike Albanije. Pa meni je Kristofer Hil (Christopher Hill) govorio: „Kad pređemo kolima na jugoslovensku teritoriju, na područje Kosova iz Albanije, imamo utisak da smo ušli u Diznilend.“ Imali su svoju državu samostalnu, vidite na šta liči, njih je privuklo bogatstvo na Kosovu i Metohiji i veliki razvoj koji su oni doživeli. Zato taj velikodržavni projekt Velike Albanije predstavlja ogromnu opasnost i dovodi u pitanje stabilnost cele jugoistočne Evrope, a još veći anahronizam predstavlja težnja da se po svaku cenu stvori etnički čista Velika Albanija. Reč je o velikom deficitu evropske logike, kod albanske političke i intelektualne elite, ali očigledno i o napuštanju ili bar zanemarivanju te evropske logike od strane evropskih političara koji su se uhvatili u kolo novog kolonijalizma, novog svetskog poretka, koji u funkciji svojih ciljeva stavlja danas ne samo programe nekadašnjih kolonijalnih sila već i teroriste pa i najobičnije kriminalce. Jesmo li došli do kraja vremena?

SUDIJA MEJ: Da. Sada je 4.00 h. Prekinućemo sa radom i nastaviti u 9.30 h u ponedeljak. Ustanite, molim.

Završeno u 16.04 h.

Nastavak rada 18. februara 2002. u 9.00 h.